

Blijf op de Hoogte!

EEN WEKELIJKS PERSOVERZICHT
VOOR HET OFFICERSCORPS

VERTROUWELIJK • NIET VOOR VERDERE PUBLICATIE

Ie Jaargang — No. 46 — 16 Augustus 1947

INHOUD

	Pag.
SPECTATOR : De afgelopen week	2,,
INDISCHE PERS : '	
Nederlands: De Republikeinse voorlichting	3
	4
Vernietigend oordeel uit Australië.....	5
Djakasta of Weltevreden	7
Zij zagen het zelf	7
Republikeins: Republikeinse voorlichting	9
De Republiek is soeverein	10
Chinees-Maleis: Hoe Cheribon werd gespaard	12
te	13
VADERLANDSE PERS:	
De vlag van het nationalisme en. de	14
Nederland ter kustvaart	15
Wat gebeurt er achter de Oeral?	16
	18
BUITENLANDSE PERS:	
Malakka: Jogja guiet despite war*	20
Can the western world save itself and Asia?	'
	20'
Engeland: Egypte and the U.N.O.....	22
A 70-day interrogation in Moscou prison	23
	24

DE AFGELOPEN WEEK

door

Spectator

Heden zou de Veiligheidsraad te Lake Success opnieuw de Indonesische kwestie in behandeling nemen.

Wij zouden ons sterk moeten vergissen of de kaarten liggen gunstiger voor ons dan toen het Australische voorstel — besproken in het overzicht van de vorige week — ter tafel kwam.

Met alle respect voor de handigheid waarmee de voorstanders van de ilepue- blik er toen in geslaagd zijn, oorzaak en wezen van het conflict buiten elke beschouwing en belangstelling te houden, geloven wij toch niet, dat dit deze maal lukken zal.

De protesten van de regering van Oost- Indonesië, van Chinese zijde, van de Par- tai Rakjat Pasoendan, van Sumatra's Oostkust, van de Madoerezen, enz. tegen het 'optreden van de Republiek kan de Veiligheidsraad toch wel héél moeilijk negeren. Bovendien zal de aanwezigheid van de missie Soekawati-Koets daaraan in de weg staan.

Zo mogen wij dus, uiteraard met enige reserve, hopen dat het sentiment en de „politiek” bij de komende vergaderingen een plaats zullen moeten inruimen aan nuchterheid en rechtsgevoel.

Met enige reserve omdat de feiten ons geleerd hebben dat sommige politici er niet tegen öpzien, op de meest brutale wijze de waarheid tot leugen te stempelen en de leugen tot waarheid te verheffen als dat zo in hun kraam te pas komt. Hoe jammer dit ook voor de U.N.O. moge zijn, niemand zal yerontwaardigd kunnen zijn als wij beweren dat verscheidenen van de in de U.N.O. verzamelde politici hierin niet van dit soort staatslieden verschillen.

Het Aziatisch blok in de Veiligheidsraad bijv. zal zich door geen argumenten en bewijzen, hoe overtuigend ook, laten doorboren.

Het schijnt ons toe, dat Sjahrir aan de Soekarnogroep geen dienst bewezen heeft in de interviews die hij in Amerika heeft weggegeven.

Terwijl van Nederlandse zijde voortdurend de nadruk gelegd wordt op onze goede wil om de te Linggadjati gesloten overeenkomst ten uitvoer te leggen, heeft Sjahrir zich in Amerika duidelijk van dit door hem ondertekend accoord gedistancieerd. Hij eischt nu geheel Indonesië voor

de Republiek op, en wenscht van de in Linggadjati geprojecteerde Verenigde Staten van Indonesië niets meer te weten, 'i j

Hieruit ziet men, hoezeer Djokja de vorige uitspraak van de Veiligheidsraad als een overwinning voor de Republiek beschouwd heeft.

Dit is tot op geringe hoogte juist, want? wanneer de Veiligheidsraad meer achten Nederland had gestaan, zou het college 'zich? onthouden hebben van een beroep op beides partijen om de vijandelijkheden te staken,] of het zou een beroep op de Republiek] hebben gedaan om Linggadjati te goederj trouw na te komen,

Sjahrir heeft vermoedelijk echter over-1 zien dat de eerste uitspraak van de Veiligheidsraad voor de Republiek niet al te slecht behoefde uit te vallen doordat meny zich »bij dit beroep op” de beide partijen! niet met de schuldvraag behoefde in tejj laten. Men kan ook een beroep doen op de rechter om mild te oordelen over eer| moordenaar, wiens schuld overigens buiterl twijfel staat.

Sjahrir heeft u, it het oog verloren dat de Raad, eenmaal het pad van bemoeienis met dit conflict ingeslagen zijnde, gedwonl gen zou kunnen worden tot een onderzoell der waarheid.

Zover schijnt het thans, slechts tot op, zekere hoogte wellicht, j maar naar wij ho| pen dan tóch nèt hoog genoeg, te zullei# ' komen.

En hierbij dreigen voor Sjahrir gevaar! lijke punten.

Want zelfs al zouden niet alle leden valide Raad de zaak naar rede en billijkheid beoordelen, doch — met inachtneming van het kwaad dat hie'boven van de „poli tiek” is gezegd— slechts uit hun eige gezichtshoek, dan nog zal waarschijnlijk slechts een minderheid bereid . blijken, <3 zonden van de Republiek met den mante der liefde te bedekken en de schuld bedek telijk op de Nederlanders te blijven werpen.

Er zijn gelukkig genoeg landen welke| i belangen meer bij ons liggen of die in he' geheel geen belang bij de zaak hebben el dus in de gelegenheid zijn, hun rechtsgef voel de vrije loop te laten.

En dan lijkt het ons al héél weinig ge| lukkig, dat Sjahrir zijn pogingen om de noodzaak van „één republiek over héél Indonesië aan te tonen, nu juist in de Amerikaanse Statenbond heeft aangespan* nen.

Met al zijn fouten vertonen toch juist de Verenigde Staten aan jre wereld het beeld van een bond van autonome staten, die tezninen één hecht geheel vormen, een zó hecht geheel zelfs dat zij op dit ogenblik de wereldpolitiek beheerschen, wat zij al veel eerder hadden kunnen doen als zij vóór de oorlog de isolationxsteri niet te Veel kans gegeven hadden.

Wij zeiden reeds dat de kaarten thans' gunstiger voor ons schijnen te liggen in . Moge dit werk te Lake Success in nóg r Lake Success.

grotero mate de erkenning vinden die het

Zelfs indien de Raad zich mocht laten verleiden, het Australische voorstel van internationale arbitrage te aanvaarden, dan zullen waarschijnlijk twee leden van de

„Big Five”, nl. Frankrijk en phina, bereicl
bjiijken, van hun, vetorecht gebruik te ma-
ken, terwijl één van de vijf landen reeds
voldoende is .om.cie, beslissing van de Vel-
ligheidsraad te nietje doen. .
Terwijl dus op dit ogenblik in Lake
Succes de Veiligheidsraad over ons gaat
oordelen, zetten onze troepen hun grootste
taak/ten behoefte van Indonesië en Neder-
land voort.

verdient dan v?ij op dit' ogenblik menen
te kunnen verwachten,

Éatavia, 12 Augustus 1947.

INDISCHE PERS

NEDERLANDS

DE REPUBLIKEINSE VOORLICHTING

„Het Dagblad” (Batavia)

7 Augustus

Hetze.

Na een „zeer verkort uittreksel van een bloemlezing van het fraais, -dat sedert enige tijd door Radio-Djókja wordt uitgezonden” — waarover ook in de vorige nummers van B.O.d.H. genoeg te lezen staat, — merkt het blad op:

.....Het vloeit alles over van woesten,

Dnberedeneerden haat, van bloeddorst en ploertig sadisme. Het hitst een in meerderheid vreedzame en rustige, tot samenwer- cing bereide bevolking tot moord en dt>od- ilag, tot brandstichting en vernieling op. Set tracht instincten van den primitieven nens in zijn ongebondenheid weer wakker e roepen. Het wekt op tot massavergifti- ;ing en tot laffen sluipmoord. Het liegt en astert, het spuwt venijn op alles wat Ne- ' lerlands is.

Deze woorden zijn gesproken door de clerken- en sadokoetsiersveldheren en de uiruiende staatslieden van gelijk formaat Mn de fciöh democratisch noemende en ehrijvende Repoeblik Indonesia, die zich]«zer dagen, met schending van alle ver- Iragen en overeenkomsten, soeverein heeft reproclameerd. Geen betere indicatie van Ie standing van dezèn „staat” dan dit redeloze getier van den wildeman in uniform, ;een evidentier bewijs van de volstreckte involdragenheid van de Repoeblik dan ;it zielige maar toch zo gevaarlijke bedrijf.

Gevaarlijk, want deze misdadige Hetze ic-ht zich voor haar praktische. verwezen- ijking tot een miljoenenmassa van in gro- 'i meerderheid analphabeten van nog zeer udimentair onderscheidingsvermogen, die oneigd is minstens evenveel geloof te Lthenken aan de criminele wijsheid vervat i deze moordenaarstoesperaken als zij doet ,an de heilbrengende krachten, die het ragen van een djimat waarborgt.....

Hoe is het mogelijk, dat deze aanvallen zullen ■ ophouden, dat een sfeer van rust en veiligheid op dit eiland wordt geschapen, wanneer deze schandige leugen- en laster-campagne ongehinderd kan voortgaan?

Neen, dit laatste mag en kan niet langer geduld worden. Hieraan dient één einde te worden gemaakt; op zo kort mogelijken termijn

..... De landvoogd is de mening toege- daan — en wij allén delen dese mening — dat er geen sprake Van het staken van de vijandelijkheden kan zijn anders dan op papier of met den mond, wanneer ook niet een einde komt aan dit aanzetten tot moord op Nederlanders, aan het misbrui- ken van de publiciteitsorganen der Repu- blik voor het oraal uitleven van hun sluip- moordenaarsdriften door ongere typen als Boeng Tomo, „generaal” Moestopo en de andere Djocjase kornuiten van dit genre. Reeds zijn er in de omgeving van Banjoé- wangi, in een kamp te Tamansari, bij Pangang' en in het Tegalse tientallen Eu- ropeanen vermoord. Als gevolg van dit gewetenloos en onafgebroken opruien van de massa tegen alles wat Nederlands is. Onze regering eise impeifatief en met den meesten nadruk, dat' de monden van deze republikeinse aether- helden, die bloed wil- len drinken, hermetisch worden dichtge- snoerd als conditiosine qua non voor het beëindigen van haar politionele actie. On- verwijld en voorgoed.

„Buitemorg-s Dagblad”

31 Juli 1947

'Het mes in de rug.

Nog maar nauwelijks waren de acties in Indonesie begonnen of het Republikeinse propaganda-apparaat toonde zich in ,al z'n perfide leugenachtigheid. Belachelijke verhaaltjes als die V*air bataljons Nederlan- ders, met wapens en al overgelopen naar de T.N.I., zijn nog de minst ei'ge. Dwaze berichten over de herovering van Modjo-

kerto; Malang en Medan, zullen ook geen der onzen in de war brengen. Ernstiger is een rede als die van Soetomo welke wij elders in dit blad afdrukken. Ernstig, niet omdat hij op ons van invloed zou kunnen zijn, maar om de zinloze haat die er uit spreekt, geraffineerd genoeg weergegeven om sommige verblinden te kunnen drijven tot daden welke noodzakelijk tot hun eigen verderf moeten voeren.

Dit soort republikeinse propaganda konden wij — na de ervaringen van de laatste twee jaar — verwachten. Erger, veel erger is het mes in de rug van alle militairen hier te lande gestoten door onze eigen bevolkingsgroepen in Nederland. Van Communistische zijde kon moeilijk anders worden verwacht dan een fel afwijzende, onvaderlandse houding. Maar gisteren bereikte ons het bericht dat ook een aantal niet-communistische verenigingen in de Apollo-hal te Amsterdam een protestvergadering hebben gehouden.

..... Het enige antwoord dat de soldaten in Indië aan deze stokers kunnen geven is daad. Een daad die er vanaf de eerste tot en met de laatste dag der acties op gericht zal zijn om aan de hele wereld te tonen dat wij geen koloniale oorlog voeren, niet het verderf maar het welzijn van dit volk

beogen, terwijl wij door een beheerst optreden — ondanks de dode kameraden die wij betreuren — dit volk tot onze vriendeq zullen ma.ken.

„Algemeen Indisch Dagblad (Bandoeng) j

1 Juli 194 lij

Poppenkast.

Bij een publicatie van enige „kinderj lijk-opgezette republikeinse legerbej richten” tekent het blad aan:

..... Vellen vol van deze „oorlogs-lectuur” krijgen wij dagelijks op onzd schrijftafel.

De bedoeling van dit alles is duidelijk! de buitenwereld MOET weten dat hier koloniale oorlog wordt gevoerd.

Talrijk zijn voorts de (overal niet gehonoreerde) oproepen aan het Volk om de „oorlogs-productie” te verhogen, de bamboeroentjing op te vatten en de vijanö te lijf te gaan. Ministers houden lange redevoeringen voor de radio en wijzen de ouden van dagen op hun plicht de jongerei* „met raad en daad bij te staan en hen voor te lichten over en te bekwamen in de schoolne kunst van silat en pentjak, (Indoijnesische vechtkunst).

BUITENLANDSE BELANGSTELLING

„Het Dagblad”

8 Augustus 194.7

Zelfoverschatting.

De zelfoverschatting van de Republiek na de ^behandeling van haar conflict met Nederland in den Veiligheidsraad is een verschijnsel, dat voor onze regering een motief moet zijn om haar standpunt tegenover de pretenties van Djocja op een wijze vast te stellen en daaraan uitdrukking te géven, die geen ruimte meer laat voor welk misverband ook. Dit is in de eerste plaats noodzakelijk tegenover 't buitenland, waar de onjuiste intei-pretatie in sqm- mige kringen van het beroep van den Veiligheidsraad op de beide partijen de Republiek nieuw voedsel heeft gegeven voor haar agitatie.

Dit klemt te meer' nu wij in het bezit zijn van het antwoord der republikeinse regering op het Amerikaanse aanbod van goedediensten. Uit dit antwoord blijkt duidelijk, dat de Republiek zich hiermede niet wil verenigen, dat zij het over een anderen boeg wenst te gooien, n.l. arbitrage. Zij gaat daarbij kennelijk uit van de door haar zelve geproclameerde soevereiniteit, die echter onder geen voorwaarde erkend kan worden. Onze regering zal elk voorstel om te arbitreren beslist afwijzen, naar wel met grote zekerheid kan worden voorspeld. Zij heeft zich tot niets anders gebonden dan tot het aanvaarden van de goede diensten door Washington aangeboden

..... Dit nu is een punt, waarvan, zoals wij reeds eerder opmerkten, het slecht over Indië geïnformeerde buitenland weinig of niets af weet en van deze omstandigheid

profiteert op het ogenblik Djocja, zoals duidelijk uit zijn ontwijkend en sluw anttf woord aan Amerika blijkt. De Republiefl tracht met alle haar ten dienste staand| middelen de scheve voorstelling ingang t| doen vinden, dat zij als volkomen gelijk| en gelijkgerechtigde tegenover Nederlandfi staat in een conflict, dat uitgebroken if omdat zij in vrijwel alle essentiële punten' in gebreke is gebleven loyaal uitvoering te geven aan een door haar plechtig ondertei kende overeenkomst

I
..... Zeker zal mr. Van KI effens te Liakq Success, daarin bijgestaan door de vertefte genwoordigers van de andere deelstaan def toekomstige federatie, de middelen vinden om een zo klaar mogelijk beeld te geve« van de werkelijke verhoudingen hier tf lande, welke de Republiek tracht te verij duisteren door een rookgordijn van moo| j* woorden, die zich ver bewegen buiten d j kern van de gehele kwestie, n.l. dat d Republiek geen soevereine staat is en oo niet kan worden.

„Het Dagblad”

4 Augustus 194

..... Het is in het huidige stadium va de ontwikkeling der gebeurtenissen va het allergrootste belang, dat het buitenland. met zijn zeer beperkte kennis van de todi standen hier te lande, beter de feiten leere kennen. Dat het diep tot het besef van hei die in deze dagen hun belangstelling sche# per dan voorheen op Indië richten, dooig dringt dat de Republiek geen souvereir| staat is en ook straks niet zal zijn. De proi clamatie van Djocja door de radio uitgë

VERNIETIGEND OORDEEL UIT AUSTRALIË.

..... Elke maal, dat we Cheribon aandeden, bleven we daar twee Weken liggen, zodat ik ruimschoots gelegenheid had de toestanden in de stad in ogenschouw te nemen. Ik huurde daarvoor een karretje, dat getrokken werd door een Timorese pony.

Ik heb nog nooit zoiets droevigs en verwaarloosds gezien als die straten. De meeste mensen leken half verhongerd te zijn. De enigen, die behoorlijk gekleed waren en er wel doorvoed uitzagen, waren, behalve de Indonesische ambtenaren, de Chinezen.

Toen ik eens in het gróóste hotel van Cheribon, waarvan de bouw zeker duizenden ponden moet hebben gekost, wat bestelde, kreeg ik eèn glas warme thee zonder suiker of melk.

Aan een tafeltje in de buurt zaten 14 T.N.I. officieren en om.öt ik me verveelde en eenzaam was, draaide ik me om en vroeg of een van hen misschien Engels sprak. Drie Ö vier antwoorden prompt: „Ja, komt U er maar bij zitten”.

Dat deed ik en ze vroegen me direct waarom Australië geen munitie en andere oorlogsbenodigdheden had gezonden om de Hollanders te bestrijden. Ze schenen in de veronderstelling te verkeren, dat elke Australiër met plezier alle Nederlanders zou willen dodeh.

Tegenover me zat een man met drie sterren en een kroon op zijn schouders. Hij droeg een geel shirt en voerde het bevel over de anderen. Ik besepte onmiddellijk, dat ik met een Japanner te doen had en stak mijn mening niët onder stoelen of banken. Direct nadat ik die opmerking gemaakt had, stonden de officieren op en verdwenen. Later heb ik bij "verschillende gelegenheden opgemerkt, dat alle leidende figuren in het Indonesische leger Japanners waren.....

Aldus luiden enkele passages van een zeer xitgebreid interview met Mr. Arthur Dawkins op' 4 Jiiii jl. gepubliceerd door de „West-Australian”, het te Fremantle verschijnende toonaangevende dagblad voor West-Australië, waarin verder een vernietigend oordeel uitgesproken wordt over de republiek, die „er in geslaagd is een eens blij en zorgeloos volk te veranderen in een menigte bedelaars.....”. Arthur Dawkins maakte deel uit van de bemanning van de „King Bay”, toen dit schip tussen Singapore en 'Cheribon voer.

zonden, dat de republikeinse regering zich niet meer aan Linggadjadi wenst te houden en de souvereiniteit voor zich opeist, kan verkeerd, geïnterpreteerd worden door de voor de hand liggende vereenzelviging van :de Republiek Indonesië zonder meer. Zeer scherp dient dit onderscheid te worden belicht, en zeker niet minder duidelijk moet worden gemaakt, dat zowel de Nederlandse regering als Oost-Indonesië stevig zullen blijven vasthouden aan Linggadjadi, waar- f..an ook de Republiek is gebonden en waarvan zij zich niet kan losmaken door een eenzijdige opzegging van het contract

..... Wie nu denkt, dat ten aanzien van de huidige moeilijkheden het laatste woord gesproken is door het enigszins teleurstellende resultaat van de inmenging van den Veiligheidsraad, moet wel een groot opti- f..nist zijn. Zowel internationaal als intern kunnen er, nog allerlei onaangename verrassingen uit de nieuwe situatie voortvloeien. Wat het eerste betreft, denken wij

b. v. aan de repercussies die het besluit van den Veiligheidsraad kan hebben voor Frankrijk in' Indo-China, waarop reeds door een Amerikaans blad is gezinspeeld. Zeker zullen de Fransen, die maar al te goed weten, welk een sterke positie zij op liet politieke schaakbord in Europa innemen, zich met hand en tand verzetten te

gen elke poging om de Indo-Chinese kwestie bij de Verenigde Naties aanhangig te maken, waarbij met de Franse gevoelens ongetwijfeld meer rekening zal worden gehouden dan met de Nederlandse.

En wat de relaties van Nederland, Oost- Indonesië en West-rBorneo m^t de Republiek betreft, uit de houding, die Djocja blijkens de hier boven reeds vermelde radiorede aanneemt kan gevoeglijk worden afgeleid, dat er nog heel wat misère te verwachten is voordat de zaak hier politiek en economisch geheel gezond zal zijn. AVij geven ons nopens de Republiek, na alles wat de andere partij van die zijde aan manifeeste verdragschendingen en kwade trouw ondervonden heeft, aan geen enkele illussie meer over

..Het Midden” (Semarang) 5 Augustus 1947

.....'.Er kan niet te vaak en nadrukkelijk genoeg op gewezen worden, dat de „oorlog”, welke Nederland volgens slecht ingelichte en . kwaadwilligen op Java en Sumatra begonnen is, rechteis niet minder is dan feitelijk een politie-actie op grote schaal: Niet tegen de Indonesische bevolking van de betrokken eilanden, noch tegen de republikeinse regering is het rijksleger te velde getrokken, doch uitsluitend tegen de rampokkende benden die de naara „Lasjkar Rakjat” durven misbruiken

en zelfs die van '„Tentara Nasiohal Indo-nesia” en,” waartegen thans — .blijkens recente persoonlijke getuigfeftis van de republikeinse minister van ' voorlichting drs. Setiadjid afgelegd voor radio Solo — overal |n de republiek tot zelfs in Djokja toe, anti-éarong organisaties in het leven 'zijn geroepen.. :

Als de officiële republiek tpe.staat, of , zelfs maar toelaat, dat zij vereenzelvigd wordt met de terreur welke zo zwaar op de bevolking drukt, dat deze de Nederlandse troepen overal waar zij komen — even goed in Midden-Java als in Oost-Java of in de Soendalanden — als bevrijders toejuicht, dan moet zij ook daarvan de consequenties dragen. Nederlands recht om tot deze politieactie over te gaan wordt er echter niet minder door. Zolang de Indonesische Verenigde Staten nog niet bestaan, die — volgens het door de republiek vrijwillig.mee ondertekende accoord van Linggadjadi — alleen soeverein zullen zijn op deze eilanden, blijft Nederland dit zelf en uit hoofde zijner soevereiniteit is het zelfs verplicht om tot handhaving van orde en veiligheid overal in te grijpen, waar deze in gevaar verkeren; ook wanneer dit het geval is binnen het gebied, waarover het zijn gezag gedeeltelijk heeft gedelegeerd, zoals is geschied bij de erkenning van het „de-facto” gezag der republiek

..... De eerste reacties van de republiek-einse regering op 't beroep van de Veiligheidsraad schijnen' échter al evenmin als de ervaringen uit het verleden zelfs ook maar een matig optimisme” in deze te rechtvaardigen ~

„De Ronde Tafel” (%-mnd. periodiek Batavia) .

1 Augustus 1947

Bemoeizucht.

.....De politiek verheft deze wereld tot een soort vrolijke keuken, waarin iedereen voor een dubbeltje een worp mag doen naar waardeloos'aardewerk om zich daarna te verheugen over de scherven, die hij heeft gemaakt. Zolang men nu bij waardeloze stenen borden blijft is die vreugde niet zo schadelijk. Maar, helaas, in de politiek ontziet men zelfs het kostbaarste porcelijn niet

Protesten, telegrammen, moties, petitities, open en gesloten brieven hoofd- en andere artikelen, van alles heeft men de laatste tijd de regering naar het hoofd geslingerd om haar te bewegen, datgene te doen of te laten, wat kliekje zus en clubje zo nu juist vonden dat gedaan of gelatên moest worden. Ook hiervoor kunnen de Amerikanen ons aan. een beeld helpen: zij noemen zulke lieden de 'back seat drivers', de mensen die achter in een auto zitten en van daar^ uit de chauffeur op zijn zenuwen werken met opmerkingen als „Pas op, daar loopt een kip!”, „Denk aan die bocht daar!”.

Het is al heel erg hinderlijk als zulke stemmen uit het eigen land opklinken, maar nog veel ergerlijker is het, wanneer het buitenland zich met deze dingen bemoeit. Journalisten, die een paar jaar geleden nog niet beter wisten of 'Java' lyas een

soortement tango, geven nu in uitvoerige beschouwingen hun mening weg over 'de koloniale oorlog', die door de Nederlandse kapitalisten tegen het arme, onderdrukte volk van Indonesië wordt gevoerd. Wat zij schrijven, is in het algemeen zó veinaast de feiten, het toont zó weinig begrip voor dé Werkelijke toestand, dat men het maar het liefst met een schouderophalen

- terzijde zou willen schuiven. Doch het zijn '■ helaas deze lieden, die 'de wereld opinie' maken, en daarbij geholpen worden door de Nederlandse back seat drivers. Het is een vorm van bemoeizucht, die — als men er rékening mee wil houden—meer slachtoffers en ellende veroorzaakt dan welke militaire actie ook, want het is nu eenmaal een trieste fataliteit, dat het beleid van Djokja'se doordrijvers reeds aan miljoen[^]* Indonesiërs het leven heeft gekost, en dat nog vele miljoenen in het graf zullen moeten verdwijnen, eer dit overbevolkte land van een westers op een oosters economisch plan zal zijn overgebracht.

Nee, niet tegen het Indonesische volk maken wij oorlog, maar tegen klieken, die zowel hier als in Nederland als over de gehele wereld hun loden ballen in de Indo^ nesische porcelijnkast smijten. Met het volk van Indonesië samen voeren wij een strijd tegen domheid, achterdocht en wanbegrip, en deze strijd voeren wij in de eerste plaats voor de, Indonesiërs zelf! Want als wij Indonesiërs belangen dienen, dan dienen wij automatisch de belangen van Nederland en de wereld. Het is mogelijk, dat men dit elders nog niet begrijpt. I,aten wij daarom doorbijten, om straks aan de wereld de resultaten te kunnen tonen: een vrij, gelukkig en economisch gezond Indonesië.'

G.

„Nieuwsgier” (Batavia) 8 Augustus 1947 Djokja'sclie - tactiek.

..... Wij mogen niet nalaten vast te stellen, dat de Djokjase tactiek wederom onze bewondering heeft: wanneer men: in Djok- ja alles zo goed kon als manoeuvreren ent formuleren, zou het er in de republiek.anders uitzien. De wijze waarop het antwoord gesteld is doet zelfs de B.B.C. en verscheidene grote Amerikaanse stations vlotvreg verklaren dat „de republiek hét.. Amerikaanse aanbod heeft aanvaard”, terwijl er alle reden zou zijn het tegendeel te bewe7 ren.

Afgezien van de vraag hoe de Amerikaanse reactie op dit antwoord zal zijn kan met zekerheid worden vastgesteld, dat de gedachtengang van Djokja voor Nederland onaanvaardbaar is. Zij is de consequentie van de door Djokja afgekondigde „sovereij niteit”, die uit de aard der zaak slechts'be-* tekenis kan krijgen door de aanvaarding daarvan -door anderen. Wat dit betreft vindt Djokja niet alleen Nederland, maar ook Oost-Indonesie tegenover zich, dat de verbreking van de Indonesische eenheid evenmin kan dulden als de gedachte aan een toekomst waarbij Djokja zich rechten voor het gehele gebied der archipel zou aanmeten. Van het buitenland spreken wij niet.

Om formele en om materiele redenen is voorts arbitrage dooi' wie ook voor Nederland niet aanvaardbaar, al ware het slechts omdat in de ontwikkeling van zaken als waarvan wij nu getuige zijn dit praktisch neer zou komen op de erkenning van de soevereiniteit van de republiek en het riskeren van de gehele conceptie der staatkundige constructie van Ihdonesie.

Afgezien van alle andere overwegingen is er nog een en wel zeer belangrijke, dieV ons verplicht ons te verzetten tegen elkêf poging om het Indonesisch vraagstuk te maken tot een speelbal van de conflicterende belangen in de Veiligheidsraad. Het is immers volkomen duidelijk dat de merites van het vraagstuk daar nimmer een rol zullen kunnen spelen, maar dat de Indonesische kwestie meer en meer zou afglijden in de sfeer van internationale tegenstellingen. De republiek mag daar vrede mee hebben, wij niet.

„Nieuwe Co imwit” (Soerabaia) 2 Aug. 1947 Geen

principiele uitspraak.

Voor zover de binnengekomen telegrammen uitsluitel kunnen geven moet worden vastgesteld, dat de Veiligheidsraad der

Verenigde Naties . er wéderom giet in geslaagd is een principieel standpunt in te nemen. De verleiding is groot deze organisatie. die- tijdens, <le tweede wereldoorlog geschapen is, te vergelijken met de Volkerenbond om dan te concludep en., dat ook hier vari de ideale opzet dezer Organisatie weinig in de praktijk terecht komt door de klaarblijkelijk on^yerbrugbare 'kloof van belangentegenstellingen der Grote Mogendheden. Zoals uit de telegrammen blijkt, heeft * mén klaarblijkelijk de weg van de minste weerstand gekozen

Wij moeten aannemen* dat de juridische problemen door de Veiligheidsraad werden vermeden.....

— ..Hoe de kwestie op de agenda gé-bracht is, is ons onbekend. De Veiligheidsraad heeft geen uitspraak gedaan in de juridische zijden van het vraagstuk, zodat ook niet. tot het nemen van stappen of maatregelen kon worden overgegaan en men zich bepaalde tot een verzoek aan beide partijen. Aangezien latere berichten zeggen, dat de Raad de Griekse kwestie in bespreking nam, kan worden aangenomen, dat voorlopig tenminste de behandeling voor de Veiligheidsraad afgelopen is.

DJAKARTA OF WELTEVREDEN

Nieuwsgier

7 Aug.

Wij nemen aan, dat ook in het buitenland vast komt te staan, dat de republiek voorals nog niet in staat is de verzekering van goed bestuur en normale productiviteit te geven. Wanneer een trustee nodig is, wie zou daar dan beter voor geschikt zijn dan de Nederlanders? Indien zij althans bewijzen dat elke neiging teraig te grijpen naar het verleden hun vreemd is.

Willen wij een kans hebben ons internationaal te handhaven in een positie, die wij immers reegis tevoren zelf hadden omschreven, en waaraan elke openbare verklaring van officiële zijde herinnert, dan móet als punt één op het program staan, dat 'wij de koloniale mentaliteit inderdaad

af zweren. Het is erg aardig, wanneer. de telefoonjuffrouw weer. Weltevreden zegt, in stede van Djakarta, maar wij hopen, dat dit niet symbolisch zal, zijn voor de ontwikkeling van onze, nog altijd niet gewijzigde, politiek in de nieuwe fase. De politionele actie is niet en kan niet zijn een poging tot herstel, al is het maar ten halve van oude verhoudingen, al wordt zij door sommige juist daarom toegejuicht. Als dat het geval zou zijn, verliezen wij het spel zeker. Onze positie tegenover het buitenland kan slechts berusten op de stellige overtuiging, dat Nederland doet, wat het zegt, en met name, door de actie slechts de zekerheid heeft willen schelpen van de uitvoering van haar eigen program van snelle ontwikkeling tot. zelfstandigheid van In- donesie. ■

ZIJ ZAGEN HET ZELF

Hebben wij in ons voi'ig nummer slechts — noodgedwongen — aandacht besteed aan de correspondentie van clagblad-verslaggevers en -redacteurs in West-Java, thans beschikken wij ook over enige dagblad-correspondentie uit andere bezette gebieden.

, Nieuwsgier

4 Augustus 1947

Naar Malang.

.....Het. is nu gebleken dat 2 Nederlandse compagnieën drie republikeinse divisies uit Malang hebben doen trekken. Deze drie divisies beschikten over de bewa

pening der 22.000 Jappen die verleden jaar met bagage maar zonder wapens op last van S.E.A.C. door 'T.R.I. gevacueerd werden. Algemeen is bekend dat de Jappen van Malang een bergvesting hadden gemaakt. De T.R.I. heeft echter van deze wapens geen gebruik gemaakt, met uitzondering van 100 kg en 5 00 kg-vliegtuigbommen, waarmee de grote gebouwen dan verwoest zijn. Vele van deze dingetjes liggen nog langs de straat.

De bevolking, het. bestuur en de politie hadden zich verzet tegen elke vorm van verwoesting. Nadat echter een officier het springen van de eerste bom „erdoor had

gedrukt", deed het tóegestroomde gepeupel de rangen van Pemberontak, KRIS en Hiz- bullah snel groeien. Voorar aanhangers van de KRIS hebben ontzettend huisgehouden. Zij plunderden eerst de drankwinkels. De Polisi Oemoem werd (op last van wie?) ontbonden, doch de 1200 man van de P.oli-' si Negara hebben snel ingegroepen. De Europeanen en Warga-Negara's zijn vol lof over hetgeen dit jonge politiecorps heeft gepresteerd, door te ageren niet alleen tegen rampok, doch ook tegen brandstichting en verschroeide-aarde. Hoewel het extremisme ' van KRIS, Pemberontak en Hizbullah tenslotte de overhand kreeg, brachten alle Chinezen, Indiërs, Europeanen en Warga-Negara's het èr levend af. ' Er zijn inmiddels slechts vrij weinig wapens teruggevonden. Onder deze wapens bevinden zich zware Vickers-mitrailleurs en andere moderne Britse instrumenten. Dum-dum kogels werden overal aangetroffen

„Het Midden" fSemarang) 1 Augustus 1947 Naar

Kaliwoengoe.

Langs de weg, 'die Dinsdag infanteristen van de Tijgerbrigade van Semarang in Westelijke richting gingen naar Kaliwoen- goe, dichtbij Kendan, trokken gisteren de Javanen bij honderden de anderen kant uit, naar Semarang toe, beladen met vruchten en kippen en rijst, 'd Middags keerden de drommen weer, terug, sommigen trots met een nieuw baadje of een nieuwe broek en allemaal zichtbaar vergenoegd Wegens de goede zaken.

Wie een rechtvaardiging zoekt voor hetgeen er thans militair gebeurt, moet de tocht maken van Semarang naar Kaliwoen- goe. In het gebied, dat twee dagen daarvoor nog republikeins was, heerst een en al opluchting en vrolijkheid. De Nederlandse soldaten, waar zoveel kwaads over verteld was en voor wie men 48 uur daarvoor nog in doodsangst wegkroop in selokans en kuilen, worden nu met gejuich begroet en elke jeep, die er rijdt, maakt een triomftocht

.....Eerst werden de automatische geweren wantrouwend bekeken, maar de goede faam van deze soldaten was blijkbaar al rondgegaan en al heel gauw was er meer belangstelling voor sigaretten dan voor de geweren. Toen we er gistermiddag terugkwamen, liep de hele kampong uit om de jeeps te bewonderen en werden er klappers aangeboden. Een oude man vertelde van de dwangarbeid onder de Jappen en verklaarde zich verheugd over de terugkeer van de Hollanders. Dat zijn formeel speechje niet louter beleefdheid was, toonden de montere gezichten om hem heen. En dit speelde zich af op Midden Java, recht boven Djokjakarta.

„Nieuwe Courant" (Soerabaia) 1 Aug. 1947 Naar Bangil en Pasoeroean.

Zo maar, alleen gewapend met een pas van de militaire autoriteiten, gingen we op weg., Naar de „gevaarlijke" gebieden, waar Boeng Tomo zo lang getracht heeft

Alg. Ind. Dagblad
Vreemde invloeden.

1 Aug.

Een officier, die gisteren uit Tegal te Bandoeng arriveerde, gaf ons een armband, waarop in rode letters staat „Laskar Rajat Boeroeh Indo- nésia".

Op de achterkant van deze armband staat een stempel, welke hét Sovjet-embleem van hamer en sikkel vertoont. Van deze armbanden liggen er in Brebes en Tegal tienduizenden allerwege verspreid.

zijn invloed te vestigen op de massa. We moeten Boerig condoleren: overal een tegemoetkomende houding bij de Javaanse en Madoerese bevolking, om nu maar niet te spreken van de Chinese en Arabische bewoners. Die zijn zo ongeveer in de zevende hemel aangeland van verrukking.

De tocht naar Bangil en Pasoeroean bood niets bijzonders. Met genoeg zagen wij in het voorbijgaan dat de passer te Porong

— het was juist passerdag — zeer druk bezocht was. Hetzelfde bleek het geval te zijn te Bangil. Een stroom van passergan- gers, die ons toch wel wat nieuwsgierig aankeken. Physiek zagen velen er maar matig uit, een indruk die later te Pasoeroean bevestigd werd. Met de kleding is het verre van best gesteld, hoewel dat in Pasoeroean en Bangil zelf wat beter is.

De wegen bleken het in al die jaren vrij goed gehouden te hebben, maakten echter niet de indruk overmatig onderhouden te zijn Meer een kwestie van oorspronkelijk solide aanleg, die het uitgehouden heeft—

..... De machinefabriek „de Bromo" is zeer volledig ontdaan van alle werktuigmachines etgeen is blijven staan is de moeite niet waard. Gemakkelijk viel te constateren dat deze ontmanteling al enige tij% geleden moet hebben plaats gehad. .

Voorts is door republikeinse vandalen moedwillig de kostbare wetenschappelijke bibliotheek van het Proefstation voor de Suikerindustrie in brand gestoken. Naar schatting is twee derde van de bibliotheek verloren gegaan.

Deze door niets gewettigde euveldaad moet de republiek zwaar worden aangerekend. Beseft men in Djokja niet dat het gehele land de schade daarvan ondervindt en niet alleen de Nederlanders? Het zal zeer moeilijk, zo niet totaal onmogelijk blijken, de kostbare wetenschappelijke' werken weer aan te schaffen, en nog lange jaren zullen de geleerden met de gevolgen daarvan te kampen hebben, ten schade van het gehele land. Het is zeer te betreuren dat de republikeinse regering te Djokja hare vandalen niet beter in toom heeft weten te houden, en zonder de minste aarzeling moet dit vernielen van wetenschap- pelijke werken als het ernstigste verlies worden gerekend dat Pasoeroean te betreuren heeft.

Verder werd het hoofgebouw van het Proefstation gedeeltelijk verwoest, evenals

de vroegere residéntswooning. De textielfabriek Plered is vrij zwaar beschadigd; 20.0 yard textiel werd naar het binnenland afgevoerd. De weverij te Kasri werd geheel vernield in Wonoredjo, bezuiden Pasoeroean, werd 1200 ton, padi verbrand, van andere rijstpellerijen werden voorraden weggevoerd. De totale schade is dus zeker niet o n - a a n z i e n l i j k t e a c h t e n

„Padang Bode”

v 31 Juli 1947

Naar de Boengoes-Valei.

Ik heb heden een stukje ellende gezien, dat ik mijn leven lang niet zal vergeten. Doch naast die ellende zag ik ook hoe in de mens nog dankbaarheid leeft voor goed- "neid. Misschien omdat de zielige stumperds die ik Woensdag 30 Juli in de dessa Boengoes van de gelijknamige valleï aantrof, te lang onder psychische druk hebben geleefd, eerst van de Japanner en daarna van T.R.I. en republikeinse bestuurders, die allen bij de nadering van de Nederlandse bevrijdingstroepen de vlucht namen, mogelijk uit angst dat hen straffen zouden wachten voor hun wandaden, mogelijk om het leventje van Jan Plezier in de nog niet bevrijdde gebieden voort te zetten, misschien ook omdat jaren van ontbering en verwaarlozing deze mensen geestelijk afge- stomp hebben.

Ik wil echter niet ingaan op het. waarom; voor mij spreekt slechts de ellende, waarin ik deze lieden- ongeveer vierduizend zielen over de ganse Boengoesvallei aantrof. De tijd zal komen dat diegenen die verantwoordelijk zijn voor al deze ellende ter verantwoording zullen worden . geroepen. Immers kan geen enkele zich zelf respecterende staat datgene wat ik aanschouwde „democratie” noemen. En wan

neer ooit weer de aanduiding „koloniaal beheer” door de republiek misbruikt wordt, dan verwijs ik slechts naar’ de Boengoes- baai, waar ik toestanden aantrof, die hemeltemgend zijn! ’

Wij waren uitgereden in gezelschap v?in Mevr .Hartevelt van het Rode Ié? ais. De weg slingert zich stijgend langs d 3 vuurtoren en dan v weerdalend langs de valleï. Langsv de weg zien we enkele mannen en vrouwen, in lompen gekleed. Sommigen in de grauw-bruine boomschors, anderen in gescheurde goeniezakken en slechts enkelen in een sarong baadje, waarin ze vroeger gekleed waren. Ze strompelen langs de weg; het is alsof de levensblijheid uit deze mensen geslagen is _____

Gelukkig is een Rode Kruis wagen reeds, aan de arbeid getogen om zieken te verplegen en etterende wonden te verbinden. Wij zagen dit team onder leiding van Dr.

Dorst op de driesprong.. _____ Even wuifden zij ons toe om dan door te gaan met het werk. Het ene been na het andere wordt verbonden in zachte zwachtsels, waaronder de zuiverende obat

De stapel kleren mindert en nog steeds stromen de zieligen toe. We kunnen niet allen helpen, want op zovele ellende hebben we niet gerekend. Bovendien zijn alle mannenbroeken op en we moeten nog naar een andere dessa. Daar treffen we Dr. Dorst en zijn helpsters. Vandaag is hij hier, morgen daar en zo helpt hij waar hij helpen kan. De verpleegsters van het team kijken niet toe. In deze dessa kunnen alleen vrouwen en kinderen geholpen worden en er zijn er zovelen en er komen er nog zovelen uit'de afgelegen hutjes.

We moeten hen vertellen dat we zullen terugkeren, nog voor de Lebaran. Ze knikken en ze vertrouwen dat het geschieden zal. De toean Belanda is terug en met hem vertrouwen teruggekeerd

REPUBLIKEINS

REPUBLIKEINSE VOORLICHTING

ntara-Djokja”

7 Augustus 1947

Nederlandse wreedheden te Cheribon.

■-\ Een Antara-radiotelegrafist te Cheribon er nog 4 dagen na de Nederlandse inval bleven waarna het hem gelukt is te ichten. Eerst op 16 Augustus wist hij 1jakarta te bereiken, waar hij over de derlandse wreedheden te Cheribon het gende vertelde:

Onze gewonde en gevangen genomen manschappen werden aanvankelijk per motortruck naar het Centrale Ziekenhuis vervoerd, doch volgens het personeel van dat ziekenhuis mochten zij niet door de onzen worden verpleegd. Naderhand werden de gewonden, waaronder velen voor wie snel operatief ingrijpen noodzakelijk was, naar elders vervoerd

Honderden leden van de Alri (Angka- tan Laoet Repoebliek Indonesia, de re

publikeinse marine. Red.'B.O.d.H.) die zich bij de haven hadden overgegeven moesten allen in een rij staan, waarna zij werden gemitrailleerd. Acht andere leden van de Alri, die zich elders in een schuilloopgraaf hadden verborgen, werden gesommeerd daaruit te komen, waarna zij werden doodgeschoten niettegenstaande zij hunne handen hadden opgestoken ten teken van overgave.....

- c. Een sigarettenverkoper, die toevallig in het groen gekleed was, werd zonder vorm van proces midden op straat doodgeschoten. Om het lk bekommerde men zich verder niet
- d. Vele huizen van Indonesische ingezetenen werden door de Nederlanders leeggeroofd, waaraan aan de bedelaars de vrije hand gegeven werd verder te plunderen.....
- e. Een onzer manschappen werd op aanwijzing van een spion uit diens schuil-

plaats gehaald, waarna zijn Mük' niet , een bajonet wérd opengereteij^zodat zijn ingewanden tevoorschijn kwamen. Ook hij had tevoren zijn handen om- hoog gestoken

- d. Al deze gebeurtenissen hebben voornamelijk op den middag van den dag d^t de Nederlanders de stad ^waren 'tjhhnen- getrokken — dus op 25 Juli jl. —^ plaats gevonden.
- e. Op zijn reis naar \Djokja langs en door

de kampongs heeft deze, rdio-telegVafist te Kroja gezien, dat een groep Indonesische pemoeda's gedwongen werd in een tweetaal trucks te stappen', waarna zij van wapens werden voorzien en vervolgens in de richting Poerwokerto afge-, voerd. Daar worden zij gedwongen tegen,; het republikeinse leger — hun eigen volk — te strijden. Indien zij weigerden werden zij op hetzelfde ogenblik en ter plaatse doodgeschoten...

DE REPUBLIEK IS SOUVEREIN

„Berita Indonesia” (Batavia) 4 Aug. 1947 „Soember” (Batavia)

4 Augustus 19

— ..Uit de debatten in de Veiligheidsraad ' is gebleken, dat de positie van de republiek er niet eei is van een „beklaagde”, integendeel, van een partij die staat aan de kant van het recht. Hoe komt het echter, dat het telegram van de Veiligheidsraad, dat op 1 Augustus verzonden was 24 uren werd aangehouden voordat het dr. Gani werd overhandigd ? Is het, zoals' een Reuter-correspondent naar Singapore seinde, omdat de Nederlanders nog hebben willen trachten om Djokja op een andere wijze tot rede te brengen? Dat de Nederlandse regering de inmenging van de Veiligheidsraad niet gelegen kwam blijkt uit de radio-rede van Dr. van Mook, waarin de nadruk gelegd^ferd op het feit, dat de Nederlandse troepen de „bevrijde” gebieden zullen blijven bezetten en dat de Nederlanders daar tevens het civiele bestuur hebben overgenomen.

.....De bittere ervaringen der laatste twee jaren, hebben de republikeinse regering ertoe gedwongen er bij de Veiligheidsraad op aan te dringen, dat de Nederlandse troepen zullen worden teruggetrokken tot op de oorspronkelijke posities bepaald op 14 October 1946, in dien werkelijk een vredige oplossing gewenst wordt. Deze eis is niet onredelijk, want wij hebben het vertrouwen in de Nederlanders verloren. Voor de handhaving van rust en orde dienen' in republikeinse gebieden slechts Indonesische politie te worden gestationeerd..

„Ra'jat” (Batavia)

4 Augustus 1947

.....De Veiligheidsraad verzoekt de Nederlandse regering de strijd onmiddellijk te staken en het geschil op vreedzame wijze te beslechten. Hieruit blijkt, dat de Veiligheidsraad hetzelfde standpunt inneemt als de republiek om dit geschil namelijk op vreedzame wijze op te lossen. Hoe prachtig overigens het' doel. is van de Nederlandse politionele actie, het werd door de Verenigde Naties opgevat als een bedreiging van de wereldvrede

.....In de Veiligheidsraad heeft Nederland wel een veertje moeten laten, hetgeen beschouwd kan worden als een overwinning van de republiek. Deze overwinning kwam niet als een verassing, daa-r de economische commissie van de V.N. zich enige dagen tevoren uitgesproken heeft voor de republikeinse deelname aan de komende economische conferentie te Havana

„Berita Indonesia”

5 Augustus 1947

.....De interventie van de Veiligheidsraad betekent dat het hier geen „incident” betreft, doch een oorlog tussen twee landen, welke oorlog de wereldvrede in gevaar brengt. De resolutie van de Veiligheidsraad kan door ons beschouwd worden als een erkenning dat de Nederlanders agressief zijn opgetreden. Tevens houdt de resolutie de erkenning in van de soevereiniteit van de republiek

„Soember”

5 Augustus 1947

.....Wij wachten op de volgende stap van de Veiligheidsraad. Het Indonesische geschil draagt thans een internationaal karakter, waarbij de republiek zich in het vervolg te richten heeft naar de beslissingen van der Veiligheidsraad

Wij ' republikeinse staatsburgers zijn in- { tussen een heiligen dank verschuldigd, aan de duizenden helden die hun leven gaven in deze strijd. Ome schuld jegens tyei kunnen wij slechts inlossen door de strijd voort te zetten tegen elke ppging tot overheersing en tegen elke inbreuk op de rechten van een onafhankelijk volk

„Ra'jat”

5 Augustus 1947.

..... Na de Nederlandse politionele actie is de toestand er niet beter op geworden. De lucht is nog lang niet geklaard. Dit' toont der wereld intutsen dat het Indonesische volk haar vrijheid wenst te behouden. De verschroeiide aarde werd overal toegepast waar de Nederlanders kwamen en waar zulks in onze strategie paste. Hoewel de Nederlandse communiqués immer spraken van schitterende resultaten overal waar de Nederlandse troepen kwamen, is toch gebleken, dat de strijd-geest van de T. N. I. nog niet gebroken is. Daarom die-

nen beide partijen in de komende dagen verstandig te zijn, want slechts door het licht van den geest kan de duisternis wijken

Soernber

6 Augustus 1947

..... De Veiligheidsraad gaf het bevel tot „Staakt het Vuren” in Indonesië, waarmee bedoeld werd „Stand Fast — Stop Fighting”. Doch blijkens de rede van dr. Van Mook interpreteren de Nederlanders dit bevel aldus: „Staakt het Vuren, maar zet de zuiveringsacties voort!” Dit betekent, dat de Nederlanders in het de-facto republikeins gebied blijven en dat de acties zullen worden voortgezet. „Zuiverings-acties” die steeds verder en verder zullen gaan en ^mdeloos zullen blijken te zijn. Daarentegen heeft onze president „Staakt het Vuren” bevolen geheel in overeenstemming met de Veiligheidsraad en zonder enige restrictie, hetgeen voor de volle 100% „Stand , Fast — Stop Fighting” betekent. Hieruit blijkt weer eens, dat het de Nederlanders zijn, die het bevel van de Veiligheidsraad niet naleven willen. Hetgeen een schending van de resolutie van de Veiligheidsraad beduidt, welke een „Staakt het Vuren” voor het gehele republikeinse gebied wenst.....

„Berita, Indonesia”

6 Augustus 1947

..... Daar de Nederlanders zich uit eigen beweging van Linggadjati hebben los gemaakt zijn wij ertoe gedwongen om voortaan onderhandelingen op een andere, nieuwe basis te voeren: Linggardjati heeft uw voldoende haar zwakke zijden en hyaten getoond. Dit betekent geenszins, dat wij niet zouden willen samenwerken, doch de republiek wenst in het vervolg een andere weg te bewandelen, een weg welke naar de belangen van het gehele Indonesische volk leidt.

„Ra'jat”

6 Augustus 1947

.....Het staat wel vast, dat iedere Indonesiër die trouw gezworen heeft aan de republiek de Nederlanders — die helden der vriendschapsrelatie — als hun vijanden zullen beschouwen. Dit blijkt wel uit de jongste redevoeringen van premier Sjarifoeddin en vice-pres. Mohammad Hatta, die woorden hebben bezigd welke voor het Nederlandse leger lang niet mals waren. Vergelijken wij deze redevoeringen met die van dr. Van Mook en generaal Sjoer dan hebben Wij niet veel hoop meer voor een vriendschappelijke regeling van het conflict.....

Boeng Hatta: Hebt geWld.....

—Wij moeten uiterst voorzichtig zijn en vooral veel geduld beoefenen. De Nederlandse verbindingslijnes t.b.v. hunne bevoorrading zijn verbroken. Aanvoer van voorraden is voor hen thans uiterst moeilijk, daar deze verbindingswegen door gebieden leiden welke in onze handen zijn. Onze broeders, onze jongelieden strijden l'el en verbeteren en met een koel hoofd. (Dat hebben de Nederlandse jongelieden wel gemerkt. Red. B.O.D.H.) Broeders, Gij hebt gemerkt dat de vijand ons weer wenst

te onderdrukken. Wij hebben dit alles reeds lang *doorzien*. Daarom zeg'ik U nogmaals voor recht' en waarheid houdt het hoofd Ito el en hebt* geduld. Voor de verdediging' des' lands moeten wij met felheid strijden.....”

„Soember”

7 Augustus 1947

vraag rijst thans wie de derde partij zal zijn in het Nederlands-Indonesische geschil. Intusschen heeft Amerika haar goede diensten aan de Nederlanders zowel als aan de Indonesiërs aangeboden. De Nederlanders hebben dit aanbod met genoeg „aanvaard”. Hetgeen echter achter de schermen tussen Nederland en Amerika besproken is kunnen wij niet zeggen. Wel kan gezegd worden dat het aanbod van Amerika niet in overeenstemming is met de rede van dr. Van Mook, waarin de nadruk werd gelegd op het feit,* dat Nederland na de actie bezette gebieden zal blijven bezetten, hetgeen een onrechtmatige overname van het de-facto gezag van de republiek in die gebieden betekent.

.....Wat betreft de derde partij in het geschil zijn wij van mening, dat een commissie van de Veiligheidsraad bestaande uit verschillende vertegenwoordigers van neutrale landen deze taak op zich dient te nemen..

1.....Hetgeen niet impliceert, dat wij niet instemmen met de interventie van Amerika. Integendeel, doch dan dient deze interventie de sanctie te hebben van de Veiligheidsraad

„Ra'jat” 7 Augustus 1947

.....In feite heeft Amerika het de-facto gezag van de republiek op één lijn gesteld met het de-jure gezag van Nederland. Acht Amerika hiermede de republiek gelijkwaardig aan het Koninkrijk der Nederlanden?

.....Men weet reeds, dat Nederland, hoewel zij de order „Staakt het Vuren” afkondigde, principieel niet accoord ging met de interventie van de Veiligheidsraad. De vraag rijst nu of Nederland consequent zal blijven en de interventie van Amerika zonder morren en restricties zal aanvaarden...

„Berita Indonesia”

7 Augustus 1947

Indonesië en liaar burenen.

.....De belangstelling van Australië voor onze strijd werd niet geboren uit sympathie, doch uit zuiver economische overwegingen voor de toekomst. Het is voor ieder duidelijk, dat de Australische Welvaart voor een groot deel afhangt van de handel op een met Indonesië. Echter sedert Nederland voor deze gewesten, economische betrekkingen met Amerika heeft aangenomen, heeft Australië nimmer een kans gekregen. Nu ziet Australië de kans schoon en zal hiervoor blijven vechten tot

dat zij haai' doel heeft bereikt.. _____ (Spatiering Red. B.O.d. H. _____).

..... India heeft niet veel economische belangen in Indonesië, doch sympathiseert met onze strijd uit politieke overwegingen. India wenst „Azië voor de Aziaten“: en „Azië los van vreemde overheersing“.

..... De Arabische landen in het Middenoosten die thans zelf strijd voeren tegen de Britse en Amerikaanse heerschappij in dat gebied, sympathiseren daarom met onze strijd omdat zij hier ook een strijd zien tegen vreemde overheersing. Bovendien komt er nog bij, dat Indonesië voor meer dan 90% Islamitisch is en dat met Indonesië los van vreemde overheersing zeker zeer hechte betrekkingen kunnen worden aangeknoopt ...

< De Philippijnen die half en half onafhankelijk zijn en economisch afhankelijk van Amerika, sympathiseren daarom met onze strijd omdat zij hierin mogelijkheden zien tot een verder terugdringen van de economische invloed van Amerika.....

..... China, dat thans grote moeilijkheden in eigen huis heeft, toont schijnbaar geen belangstelling voor onze strijd. Verschillende stemmen uit de Chinese wereld de laatste dagen wijzen er op, dat wij van deze kant geen sympathie behoeven te verwachten. De vernielingen en roof van Chinese eigendommen hebben de Chinese regering gekwetst.....

„Soember“

8 Augustus 1947

..... Geheel in overeenstemming met de gebeurtenissen heeft de republikeinse regering de eis gesteld, dat een internationale commissie zal worden gezonden, waarin Amerika zitting en een invloedrijke stem zal moeten hebben. Da# het republikeinse verzoek naar onze mening zeer redelijk is begrijpen wij in het geheel niet hoe de „Nieuwsgier“ het waagt op te merken dat Amerika het republikeinse voorstel zal ver- Of kent de „Nieuwsgier“ misschien de geheime inhoud van het Amerikaanse bemiddelingsaanbod ?

..... Het voorstel van de republiek is geheel in overeenstemming met sub. b. van de resolutie van de Veiligheidsraad, waarin met nadruk wordt opgemerkt, dat na het staken der vijandelijkheden het geschil middels arbitrage of langs andere vredelievende weg moet worden opgelost. De mislukking van twee jaren Britse bemiddeling noodzaakt ons thans een andere weg

te volgen, namelijk die van internationale arbitrage..... Uit het bovenstaande moge blijken, dat wij Amerika niet wantrouwen, dóch dat wij de positie van de Veiligheidsraad — de enige instantie die de wereldvrede waarborgen moet — willen versterken.....

„Rerita Indonesia“

8 Augustus 1947

De zuivering te Batavia.

..... Sedert de Nederlandse politionele actie moe&ten wij reeds verschillende malen bij P.I.D. (de Politieke Inlichtingen Dienst, Red.) „op het stoepje“ verschijnen, om waarschuwingen en berispingen aan te horen: de inhoud van onze krant meer te richten naar de huidige omstandigheden. Het werd ons verboden om bekendmakingen op te nemen welke een oproep tot het staken van de samenwerking met de Nederlanders inhouden. Een jaar geleden Rondon wij schoten horen vallen in de Bataviase kampoengs in verband met de foenmalige „zuivering van extremistische elementen“. Nu hebben wij in Batavia hetzelfde meegemaakt. Met dit verschil echter, dat' de „zuivering“ zich ditmaal richt tot allen en alles wat maar enigszins republikeins getint is. Ook de republikeinse pers moet het ontgelden. Censuur door de P.I.D. vindt regelmatig plaats. Dit gaat voort tot dat de „eeuwige rust en orde“ weer in het prachtige oude Indië zijn hersteld. Het oude Indië, waar het het Indonesische volk niet vergund werd haar volks- en staatsbewustzijn tot uiting te brengen en waar slechts een beperkt nationaal bewustzijn aanwezig mocht zijn. De Nederlanders zien niet gaarne een republiek, die gevormd is door ons eigen bloed en verlangens, doch zij wensen een republiek op Nederlandse leest geschoeid. Edoch, geen dwang kan onze houding wijzigen, voor, eeuwig zullen wij de, regering van de republiek Indonesia verfdedigen

Het zou misschien wel interessant zijn om naast de „censuur“, waarover het te Batavia verschijnende rep. blad zich hier beklagt, eens t*e overwegen hoe de verschijningsmogelijkheid van Nederlands geörienteerde bladen in Djok- ja zich aan het ontwikkelen is.

CHINEES-MALEIS

HOE CHERIBON WERD GESPAARD

„Sin Min“ (Seniarang) 2 Augustus 1947 ten vluchten. Ook zei Boeng Tomo, dat

„'s Avonds 1 Aug. 1947 om half 8 sprak Boeng Tomo voor radio Djokja, waarin hij uiteenzette dat de Chin. bevolljng in Cheribon de Ned. had geholpen, waardoor veel T.N.I. soldaten werden gedood en moes-

Chin. soldaten in de voorste gelederen vochten en dit op een wrede manier' deden. Eerst daarna kwamen de Ned. soldaten en tanks in de stad. Het Lasjkar- leger kon Cheriljen niet binnentrekken, aangezien de

toegangswegen door gewapende Chinezen werden bewaakt enz. enz.

Van een vriend die van Cheribon kwam, heb ik de juiste toedracht van het gebeurd vernomen en deze luidde als volgt.

De Chin. bevolking in Cheribon wist reeds lang te voren, dat als het Ned. leger binnen zou trekken, het T.N.I. leger en de Lasjkar troepen. de gehele stad zouden, verbranden.

De Chinezen waren vastbesloten om in dat geval niet te evacueeren, maar om hun lijf en goed te verdedigen met alle middelen, waarover ze konden beschikken. Zo werden op verschillende plaatsen, zelfs op de daken van de huizen, in het geheim stallingen opgezet. Al deze voorbereidingen dienden enkel en alleen om hun have en

goed te verdedigen tegen de verschróide aarde politiek én natuurlijk ook om hun eigen levens te redden.

Toen. de Lasjkar troepen het bevel gaVèn om de stad in brand tē steken, kwam het tot gevechten. Inderdaad vielen in dit gevecht aan beide zijde doden. Eerst na het gevecht, trokken de Ned. troepen de stad birinen.

Ik ben van oordeel, dat ik deze inlichtingen moet, bekend maken, omdat door de uitlatingen van Boeng Tomo de verhouding tussen onze landgenoten en de Indonesiërs in het algemeen, in gevaar kan worden gebracht. Hoe de Chinezen in Cheribon aan vuurwapens zijn gekomen, is gemakkelijk te beantwoorden, aangezien in deze haven allerlei soorten van wapens werden ingevoerd”.

NAAR DE CLIMAX

„Keng Po” (Batavia) 5 Augustus 1947

Mr. Amir Sjarifoedin heeft onder pressie van de radicale groepen in de republiek geëist, dat het Nederlandse leger zal worden teruggetrokken op hun oorspronkelijke posities van October '1946. De Veiligheidsraad heeft het voorstel van Rusland om de Nederlandse troepen te doen terugtrekken tot de posities van vóór 21 Juli 1947 verworpen. Het republikeinse voorstel aan Amerika gaat dus feitelijk verder dan het Russische voorstel, dat door de U.N.O. ' inmiddels verworpen is, zodat het republikeinse voorstel zeer zeker verbazing en ongenoegen in Amerika teweeg zal brengen. Verder heeft Amir Sjarifoeddin gezegd, dat de republiek liever interventie wenst van een internationale commissie, waarmee het Amerikaanse aanbod eigenlijk verworpen werd ofschoon het aan de andere kant weer half en half geaccepteerd werd

' Wat echter het „Staakt het Vuren” betreft zijn wij vari mening, dat dit slechts een „gebaar” is om de wereld tevreden te stellen: een order welke in de praktijk onuitvoerbaar is. Praktisch zien wij nu derhalve niets anders dan een „pauze” in de militaire actie. In deze pauze zullen de politieke ontwikkelingen hun hoogtepunt bereiken. In Nederland zullen zij mogelijk tot een scheuring in de Partij van den Arbeid leiden. Het is lang niet uitgesloten, dat internationaal gesproken Nederlands positie eerder versterkt zal worden dan verzwakt

vergelijken met die op de horens van een wilde stier. Vanouds heeft de Chiaaese gemeenschap in de republiek zich reeds in een gevaarlijke positie bevonden doch dit gevaar neemt nu eerst duidelijke vormen aan. Het grote gevaar van de Chinezen in de republiek is deze, dat er ca. twee miljoen Chinezen wonen totaal verspreid in kleine groepen over grote gebieden.....

.....Het conflict tussen de Chinezen en de republikeinen is met deze opmerkingen niet afgelopen, doch zal in de toekomst nog grotere vormen aannemen. Hoe groter het gevaar wordt, hoe meer Chinezen zich in de grote steden zullen concentreren, waar hulp vanuit de zee te verwachten is en waar coördinatie van krachten mogelijk zal zijn. Onze voorouders zijn hier niet gekothen om er een gemakkelijk leven te vinden, zij wisten wel dat hun nazaten er ook moeilijkheden zouden ondervinden. Ons nationalisme is niet slechts een erfenis onzer voorvaderen, doch een volks-instinct om onszelve te verdedigen. En dit instinct zal ons ertoe brengen om — indien geen andere weg open blijft — de wapens op te nemen om ons te verdedigen'. Verdedigen zullen wij ons met alle ons ter beschikking staande middelen.....

„Sin Po” (Batavia)

7 Augustus 1947

Terreur duurt voort.

Op de vraag of de T.N.I. in haar geheel gevolg zal geven aan het bevel „Staakt het Vuren”, luidt het antwoord: „Neen”. Het bewijs hiervan werd o.m. geleverd door het gebeurde te Krawang op gisteren. Na a u - w e l i j k s h a d d e n d e Nederlandse troepen het vuren gestaakt, of infiltraties van republikeinse ongeregelde benden op grote schaal vonden er plaats. Deze „s t r i j d o r g a n i s a t i e s” kwamen niet met het doel de vijand te bestrijden, doch om terreur uit te oefenen en hun vernieling voort

„Kcng Po”

6 Augustus 1947

..... Al de propagandistische leuzen van Boeng Tomo c.s. kunnen niet verhelen, dat de republikeinse legers geen strijdgeest bezitten, waardoor de republikeinse propaganda naar verontschuldigen moet zoeken voor de slappe houding hunner legers. Welja, natuurlijk is de reden „dat de Chinezen verraders zijn”. Indien de republiek de Chinezen inderdaad zo bekijkt, kan men de positie van de Chinezen in de republiek

t e z e t t e n. Men besloot de bevolking te evacueren ómdat haar leven in gevaar verkeerde. Vooral de bevolking van' de randgebieden had geducht van deze ordelozende benden te lijden. *

'.....Dè terreur en slachtingen b'edreven na het „Cease Fire” dragen ertoe bij de naam van de * republiek dooy het slijk : te halen. Het is duidelijk, dat de republiek niet in staat is om deze benden te beteugelen..... -

..... Voor het heden staat er geen andere weg voor de Chinezen'open dan de éénheid ¹ te bewaren fen zich met alle ter beschikking staande middelen, te bewapenen, zo mogelijk naar het voorbeeld van het Chinese „Security Corps” te Medan. Het doel is niet tegen dé republiek te ageren ofwel de zijde der Nederlanders te kiezen, doch om levens en bezittingen te vrijwaren tegen 'de praktijken van kwaadwilligen. Wapens in eigen handen zijn veel meer waard dan te rekenen op hulp van anderen

VADERLANDSE PERS

DE VLAG VAN HET NATIONALISME.. EN DE LADING

Nw, Rott. Courant

21 Juli

In hét Verre Oosten geldt een andere moraal,; dan in West-Europa. Dit maakt een goede verstandhouding zo moeilijk, nu zovele Oost-Aziatische volken op voet van gelijkheid met hun vroegere meesters behandeld willen worden. Slechts bij een zeer kleine minderheid hebben de Westerse opvattingen van leven en wijze van denken wortel geschoten. Wel zijn juist vaak dezen de aangewezen om de nieuwe staten of de staten in wording te leiden, maar daar staat tegenover, dat zij evenzeer gedreven worden, dat zij op hun beurt afhankelijk zijn van de irrationele geestdrift van de massa's, welke nog allerminst de meer secundaire reacties van de Westering eigen zijn. En zo zijn tenslotte de gemeenschappelijke basis, het wederzijds begrip (het Engelse „understanding” vat in één woord beide betekenissen samen), die aan elke politieke verstandhouding ten grondslag moeten liggen, zeer beperkt. In feite is een verstandhouding alleen maar mogelijk langs economische weg.

Tot dit besef waren de Amerikanen reeds vroeger gekomen. Vandaar de achting, die zij bij vele volken in Oost-Azië, vooral Zuidoost-Azië, genieten. In werkelijkheid zijn de Philippijnen aan handen en voeten gebonden aan de Verenigde Staten, maar dit eilandrijk is in naam soeverein, heeft een eigen vlag, een eigen leger en een zetel in de Verenigde Naties. En dat zijn de verschijnselen, waarop deze volken, waarbij hét uiterlijk prestige zo'n reusachtige rol speelt, zich blind staren.

Na de oorlog hebben de Engelsen van de nood, waarin het onweerstaanbare nationalisme van hun Aziatische onderhorigen hun imperium had gebracht, een deugd gemaakt en het Amerikaanse voorbeeld gevolgd. De invloed, die zij thans formeel verbieden - in de onafhankelijk geworden landen en staten van Voor-Indië, hopen zij voor een goed deel te behouden do'or middel van hun sinds eeuwen aldaar gevestigde economische belangen, die ook belangen zijn van deze staten.

Hetzelfde 'is het geval in Birma. Nog

steker is daar de economische afhankelijkheid, omdat dit land, in tegenstelling tot Voor-Indië, zwaar geleden heeft onder het oorlogsgeweld. Ondarjks dit feit en mede ondanks het feit, dat Birma (dit in tegenstelling tot Indo-China en Nederlands-Indië) na de oorlog een op de vijand gewapenderhand heroverd land was, waardoor dus het na de nederlaag van 1941—42 sterk geslonken prestige van de blanken ietwat gerepareerd was en bovendien de mogelijkheid bestond door middel van het zegevierend leger, dat in Birma stond, de Birmanen elke gewenste politieke status op te leggen, ondanks deze voor een koloniaal „retour au pouvoir” gunstige factoren, zijn de Engelsen toch niet voor deze verleiding bezweken.

Het Birmaans nationalisme, dat reeds voor de oorlog bestond, bleek in de oorlog zo te zijn toegenomen, dat de Engelsen hun witboek van Mei 1945, waarin aan Birma de *dominion-status werd beloofd, moesten terugnemen, dat zij de leiders van de nationalistes in de Birmaanse regering moesten opnemen en dat zij tenslotte in December van het vorige jaar Burma de volledige onafhankelijkheid moesten' beloven. Toen sprak Churchill, het conservatieve Engeland' vertegenwoordigende, de beschuldiging uit, dat de labour-regering het Britse rijk tot zinken bracht („scuttle”). maar de toch heus niet al te „vooruitstrevende” Times zeide naar aanleiding hiervan reeds, dat het enige verwijt, dat de regering gemaakt kon Tvorden, niet was, dat zij onstuimig te'werk gegaan was, doch dat zij daarentegen met het toekennen van de onafhankelijkheid van Birma gedraald! had. Zo sterk bleek voor geenszins be-f vooroordeelde waarnemers het Birmaansj nationalisme! Ook het feit, dat alle nationalistische leiders van Birma in de oorlog min of meer zware collaborateurs van de Japanners waren geweest, had aan het aureool, dat de bevolking om hun. hoofd zag, niets afgedaan (de slimme Japanners hadden immers, al of niet bewust het Amerikaanse voorbeeld volgende, Birma in 1943 de „onafhankelijkheid” verleend!) en bleek tenslotte voor de Engelsen evenmin een bezwaar, -

Birma, in het licht van zijn volslagen onafhankelijkheid, maakt evenwel moeilijke tijden door. Het blijkt uit de véle roversbenden, die het toch al zó geteisterde land afstropen en waartegen het centrale gezag (de nationalisten) niet goed kan of (uit politieke overwegingen) niet 'goed durft optreden. Het blijkt nu ten overvloede uit de moord op de acht Birmaanse ministers, die ^ in één slag het nationalisme van zijn bekwaamste en geleid-leiders beroofd heeft. Hun beweging, de zogenaamde anti-fascistische vrijheidsbond, had zojuist — met een beetje pressie -v bij de verkiezingen 95 per cent van de stemmen behaald en Birma een grondwet, naar hun . zeggen op Zuidslavisch model ge^fchoeid, gegeven. Inderdaad heeft de "Ttvrijheidsbond" een sterk communiserend Karakter, al waren de off iciële communisten in de oppositie en zegt het niets ten

opzichte van hét toekomstige internationale beleid van het land. In het land Zelf waren', er evenwel Véle-ontevrédenen en, het is waarschijnlijk, dat de conservatieve politici van voor de oorlog, die hun macht en invloed ontnomen zagen, in samenwerking ijiet de zeer conservatieve Boviddis- tische monniken („pongyis"), in noord een middel zagen om hun revolutiönn^ire tegenstanders tot machteloosheid te doemen Grotere chaos zal echter het enige resultaat voor Birma zijn.

Dit alles — zowel het dictatoriale als het chaotische — getuigt van een politieke onrijpheid, die niet! enig in zijn sooi-t is in deze streken. Maar he,t politieke spel is hier- dan ook volkomen 'onwaarachtig en voor de massa irrelevant. Hier geldt slechts-/de vlag, de vlag van de — zij het slechts nominale — onafhankelijkheid. Als zij eenmaal erkend is, kan zij elke lading dekken.

NEDERLAND TER KUSTVAART

Alg*. Iland elsblad.

21 Juli

Wanneer men langs het Winschoterdiep van Groningen naar Hoogezand rijdt, komt men sterk onder de indruk van de bedrijvigheid, welke op de vele scheepswerven langs dit kanaal heerst. Op het korte traject Groningen-Westerbroek zagen wij een achttal kustvaarders van verschillende grootte in diverse stadia van afwerking op de typische dwarshellingen of in het kanaal, terwijl van dé werven bij Hoogezand vier „coasters" zijn tewatergelaten en geleverd.

Het merendeel van deze schepen is gebouw in opdracht van grote rederijen, die in een „coaster" een geschikt type schip krijgen voor hun z.g. „korte lijnen", van „concerns" en handelshuizen, welke vroeger schepen charterden, maar thans meer hun voordeel zien in het beheer van eigen schepen. Deze opdrachten zijn uitvloeisels ;vaid de geheel, gewijzigde omstandigheden. Vóór de oorlog liet een Groningerschipper /met het geld van zijn familie en een slieepshypotheek, eventueel met steun van de werf, een kustvaarder bouwen, waarop hij zelf als kapitein, met zonen en andere familieleden als bemanning, voer, zodat de exploitatie-kosten laag konden blijven. Als gevolg van de oorlogsomstandigheden zijn yele Groninger kustvaarders verloren gegaan. Bij vervanging krijgt de kapitein- digenaar van de regering 2/2 maal de waar- c|b van het schip van 1 y9. Het spreekt vanzelf, ■. dat bij de zeer hoge bouwkosten van thans een heel hoog bedrag als scheepshypotheek moet worden opgenomen, hetgeen de Groningerschippers niet of moeilijk kunnen financieren.

Dat thans het vrij grote type „coasters" wordt gebouwd, houdt verband met het feit, dat deze schepen hun vaart hebben uitgestrekt tot de Middellandse Zee, Portugal en Spanje, hoewel de vaart op Engeland en Scandinavië van grote betekenis blijft.

Wij waren getuigen van de tewaterlating van een „reuzin" onder de „coasters", n.i. de „Violette Erica"* Deze moderne coaster heeft een draagvermogen van' c.a. 700 ton en werd gebouwd voor rekening van de heren Scheer, Terwogt & Lagers te Amsterdam. Als men nagaat, dat de K.P.M.- coasters, die op eigen kracht naar Indië voeren, 270 ad 350 td.w. meten, dan is het begrijpelijk, dat m«n'inet eën schip als de „Violette Erica" zelfs in de West-indische en Zuid-Amerikaanse water.en handel zou kunnen drijven. Thans zal deze kustvaarder in hoofdzaak voor de Middellandse Zeevaart worden gebruikt; Het is wel eigenaardig, dat doo-r de omstandigheden de Amsterdamse kooplieden weer terugvallen op hun in vroegere eeuwen zo vaak uitgeoefend redersbedrijf.

Ondanks moeilijkheden met de leveranties van staal e.d. is het de bouwers van de „Violette Erica", de Fa. J. G. Bröerken „Scheepswerf Westerbroek", gelukt om zes maanden na de kiellegging het schip te water te laten. Na installatie van de 6 cyl. 360 P.K. Industrie Dieselmotor hoopt men half September' de proefvaart te houden.

Door de heren Terwogt- & Lagers te Amsterdam is inmiddels bij dezelfde werf een zusterschip besteld, dat zal worden voorzien van een 8 cyl. 5 00 P.K. Werkspoor Dieselmotor.

EEN VAANDEL VOOR HET REGIMENT

STOOTTROEPEN

Uit - overweging, dat het regiment stoottroepen, dat op eervolle wijze heeft deelgenomen aan de bevrijding van Nederland tot dusver geen vaandel voert, is bij kon. besluit bepaald, dat aan dit regiment een vaandel zal worden uitgereikt. Namens de koningin zal de inspecteur-generaal der kon. landmacht de uitreiking verrichten op een nader te bepalen dag.. .

WAT GEBEURT ER ACHTER DE OERAL?

Wat gebeurt er achter den Oeral? Wat voert Rusland op het oogenblik uit in het onmetelijke gebied van Siberië, dat zich uitstrekt van tle Europeesche grens tot het Noordelijk gedeelte van den Stillen Oceaarn — een gebied, grooter dan de Vereenigde Staten en Canada tezamen?

Ons Vrije Nederland

No. 28

Het antwoord op die vraag is niet , gemakkelijk te geven. De bronnen, waarover üe wereld beschikt, zijn schaars en de gegevens vaag. Het „ijzeren gordijn”, dat dwars door Duitschland loopt, is niet meer dan een neteldoeksche sluier in vergelijking met het werkelijke ijzeren gordijn, dat beoosten Mosko een vrijwel ondoordringbaarscheidingsmuur vormt tisch Rusland. Niettemin hebben zelfs de meest rigoureuze maatregelen van Russische zijde niet kunnen verhinderen, dat er geleidelijk meer teekening komt in het vage beeld van Ruslands Siberische experiment. Dientengevolge kunnen de groote lijnenthansmet meer duidelijkheid ge

trokken worden dan bijvoorbeeld een jaar geleden. Dit beeld is helaas v^einig bemoedigend. De geweldige economische en in- dustriele activiteit van het na-oorlogsche Rusland is zoo verbijsterend, dat men het de rest van de wereld niet kwalijk kan nemen wanneer zij die activiteit met wantrouwen beziet. En dat wantrouwen spruit niet zoozeer voort uit de Russische inspanningen op zichzelf, maar uit de geheimzinnigheid welke die inspanningen omringt.

De Sovjet Unie heeft haar critiek op de Westersche wereld. Wij laten thans in het midden of die critiek gerechtvaardigd is. Maar één ding staat Élls een paal boven water: terwijl iedere Sovjet-journalist, diplomaat, consular ambtenaar of handelsvertegenwoordiger desgewenscht overal in Amerika, Engeland of Europa volop gelegenheid krijgt in volkomen vrijheid te reizen, te zien wat hij wenscht te zien en die menschen te spreken, die hij wenscht te spreken, is er nog nooit een Westersch journalist of diplomaat in geslaagd datzelfde in Rusland te doen. „Wie niets te verbergen heeft, heeft ook geen geheimen,” luidt het volksgezegde. Maar Rusland heeft zeer vele geheimen. Is het een wonder dat men het wantrouwt?

De „drang naar het Oosten”

Voor den oorlog was de industriele macht van de Sovjet Unie vrijwel geheel 'geconcentreerd in Europeesch Rusland, in het Westen dus: Don- en Donetzbekken, Leningrad, Moskou. Toch bestond er reeds toen een „drang naar het Oosten”. De Duit- sche inval verhaastte deze ontwikkeling. Met ongelooflijke energie en taaiheid verplaatsen de Russen hun zware industrie op groote schaal naar het Oosten — maar dat was alles nog kinderspel in vergelijking met de huidige ontwikkeling.

De Oeral, de lage bergketen welke d^ scheiding vormt tusschen Europeesch eij Aziatisch Rusland, is buitengewoon rijk aan bodeinschatt. Steenkool, goud en koper] mangaan, nikkel en chroom, asbest, micaj platina, edelgesteente — vrijwel alle delf* stoffen zijn in dit oeroude gebergte te vin* den. Onder het Sovjet-regiem kwamen vfer-j schilende Oeral-steden tot grooten bloei | zoals het vroegere Jekaterinèburg, daf thans Sverdlovsk wordt genoemd.

Achter den Oeral strekt zich de Siberi-f sche vlakke uit. Groote deelen van dat onti zaglijke gebied waren tot voor een tier^tal jaren nauwelijks geëxploreerd. Maar^dèi oorlog in het Westen en de militaire noo&4 zakelijkheid om een tegenwicht te vormei^ , tegen de Japansche dreiging in het Oosteil vormden ook hier een stimulans voor eei| onttwikkeling, welke slechts vergeleken kaifi worden met de verrassend snelle en omj vangrijke industriele ontwikkeling van del Vereenigde Staten van Amerika in de^ tweede helft van de 19e en het begin vari de twintigste eeuw. Een stad als Magadanif welke thans reeds meer dan een millioerfc inwoners telt, was nog niet zoo heel langl geleden een volkomen onbelangrijk vis^j schersplaatsje aan de zee van Ochotsk;T zelfs op tamelijk recente kaarten staat het? niet eens aangegeven.

Meer en meer wordt het duidelijk, datf Siberië nog eerst in het allereerste begin] is van een uiterst rigoureu| industrialisee4 ringsproces. De jiatuurlijke rijkdommen! van dit land overtreffen nog vele malen! die van den Oeral. Hout, delfstoffen, steen-, kool en petroleum zijn er in zoo overvloe4 dige mate te vinden, dat de Sovjet Unie het| potentieele vermogen bezit om op de duur] (maar dat kan, met de moderne techni-I sche hulpmiddelen heel snel gaan) een' even groote welvaart op te bouwen als de Verenigde Staten van Amerika.

Rigoureuze middelen

T' 1 t

Men moet niet vragen naar de middelenK waarmede de Sovjetstaat zijn industriali^ satieplan verwezenlijkt. Die middelen zijn ieder Westersch denkend mensch, die niet volkomen gevangen is in de communisti-| sche propaganda-sfeer, een gruwel. Voor? een groot deel voltrekt zich de industriali-| satie van Sibe'ië 'namelijk met dwangmid-^ delen. De schattingen omtrent den omvan van dezen dwang loopen zeer uiteen en <Je Sovjet-politici zijn er niet op uit twijffel; dienaangaande op te heffen. Wanneer m<ii echter de gegevens vergelijkt, welke doord verschillende Rusland-kenners sedert deii™ oorlog zijn gepubliceerd, dan blijkt daaruitj: dat men het aantal dwangarbeiders veilig; op omstreeks 20 millioen kan stellen. Deze, ongelukkigen komen uit ' allerlei landstre-i ken en zij zijn op zeer verschillende wijze' verzameld. Een deel bestaat uit politieke! gevangenen van „onvaderlandslievende ge-; zindheid”, een ander deel uit Oekraïnsche: koelakken, gearresteerd in de jaren voor den oorlog, voorts maakt men gebruik van

de afgedwongen diensten van allerlei „verdachte elementen”, zoowel van Russische als van buitenlandse nationaliteit (Baltische landen, Oost-Duitsland) benevens van tienduizenden krijgsgevangenen, die hun vaderland nooit zullen terugzien. Het grootste deel van dit miljoenenleger leeft en werkt onder de meest primitieve omstandigheden, veelal in gebieden met een uitermate onvriendelijk klimaat. Twee omvangrijke ministeries, welke vangarmen tot in de uiterste hoeken van de Sovjetunie reiken, houden zich hoofdzakelijk bezig met de organisatie van de slavenjacht, zulks met behulp van de geheime politie. Het N.K.W.D., de opvolgster van de Gepeoe, bestaat als zoodanig niet meer; zijn taak is door die beide ministeries, n.l. dat van ^girtnenlandsche Zaken (M.V.D.) en dat van Binnenlandsche Veiligheid (M.G.B.) f overgenomen. Daarnaast werken millioenen „vrije” Russen (een begrip, dat men joverigens met een f linken schep zout dient te nemen) actief aan 't nieuwe industrie-programma mede. Dat programma omvat vele aspecten: het bewoonbaar maken van : on gecultiveerde streken, den aanleg van spoorwegen, verkeerswegen en vliegvelden, den bouw van nieuwe fabrieken, nederzettingen en steden.

Het vierde vijfjarenplan

Het nieuwe organisatieschema van de feovjet-industrie maakt deel uit van het vierde vijfjarenplan, dat thans in volle ontwikkeling is. De industriele verschuivingen en vernieuwingen moeten dan ook als een onderdeel van dat plan worden beschouwd. De Ruslandkenner Victor J.A. Kravchenko meent dat reeds tusschen 1938 en 1941 de basis voor deze nieuwe ontwikkeling werd gelegd met den bouw van (naar zijn schatting) meer dan 100 nieuwe fabrieken in het Oeralgebied, welke gevolgd werd door de ontmanteling en overbrenging naar het Oosten van omstreeks 1300 fabrieken, compleet met geschoolde arbeiders, in de jaren na 1941. Al deze maatregelery hebben een indrukwekkende stijging van het industriele productievermogen der Sovjet-Unie tot gevolg gehad.

Een autoriteit als Sumner Wel-les, die uit hoofde van zijn officieele iunctie over tal van tamelijk betrouwbare bronnen kon beschikken, meent dat dit productievermogen sedert 1929 zeker verviervoudigd is; in zijn boek „Guide to the Ifeace”, dat in 1945 verscheen, wijst hij er bovendien op dat deze stijging, volgens S^vjet-bronnen 535 % bedroeg (in 1940) eih volgens toenmalige Deutsche gegevens 4 30 %.

'Een stimulans voor de na-oorlogsche ontwikkeling der Sovjet-industrie wordt naar veler meening ook gevormd door de Amerikaansche leveranties van grondstoffen en machines tijdens de oorlogsjaren, in het kader van de Leen- en Pachtwet. Na Duitslands ineenstorting konden de Sovjets bovendien vrijelijk putten uit het geestelijke en materiele reseivoir van de Russische bezettingszone. Allerlei voor de oorlogvoering belangrijke Deutsche fabrieken zijn immers door de Sovjet ontmanteld

en naar het Oosten gebracht — waarheen precies weet niemand. Bovendien maakten zij eejp groot aantal Deutsche geleerden en technici „buit”, die thans in de Sovjet-Unie gedwongen worden hun experimenteelen arbeid voort te zetten, i

Dé Sovjet-Unie beschikt bovendien zelf over eèn steeds grooter wordend reservoir van ¹ voortreffelijke technici en bekwame onderzoekers. De Russen hebben een spê- cialen „tik” voor machinerieën; zij experimenteeren en construeeren met onmiskenbare en opmerkelijke handigheid. Daarbij hebben zij weinig scrupules; zij gebruiken wat hun dienstig lijkt. Men kan er van opan, dat de geallieerde wapenen, zooals die in den jongsten oorlog werden gebruikt, in de Sovjet-Unie grondig zijn bestudeerd en waarschijnlijk verbeterd. Buitenlandsche patentrechten worden niet door hen erkend. Men denke b.v. aan de bekende Deutsche Leica kleinbeeldcamera's, die reeds voor den oorlog in, groote aantallen in Rusland werden vervaardigd. Zij waren met het bloote oog niet van Deutsche leicas te onderscheiden; niettemin waren zij kwalitatief veel en veel minder. In den loop der jaren is de kwaliteit verbeterd en thans maken de Sovjets leicas, die niet onder doen voor het origineele Deutsche product.

, Onaanvaardbare mentaliteit.

Dit voorbeeld is typeerend voor de opvattingen der Sovjets omtrent de vraag wat al of niet geoorloofd is. Dezelfde mentaliteit, die in dit — op zichzelf niet zoo belangrijke — voorbeeld tot uiting komt, manifesteert zich in de geheele gedachtenwereld van de Sovjet-Unie. De Sovjet- moraal wordt immers volkomen en uitsluitend beheerscht door de vraag: „Wat is dienstig voor het communisme en den ^com- munistischen staat?” Alles, wat aan die voorwarde voldoet, is „goed” — al het andere is „slecht”. Voor de Westersche wereld, die is opgebouwd op de ethische grondslagen van het Christendom, is deze mentaliteit volkomen onbegrijpelijk en onaanvaardbaar. Men denke b.v. aan de experimenten der Sovjets met de huwelijkswetgeving, die niet gefundeerd waren op ideëele overwegingen (zooals bij ons de centrale positie van het gezin), maar die uitsluitend gemeten werden aan den com- munistischen nuttigheidsmaatstaf. Zoo is het ook te verklaren, dat de Sovjet-Unie, die toch een arbeidersgemeenschap heet te zijn, zich kon ontwikkelen tot de meest militaristische natie van de wereld. Zij versmaat immers niet het wapengeweld om het wapengeweld; zij verwerpt het slechts wanneer het wordt toegepast door „kapitalistische” landen, doch is er zelfs niet afkee- rig van, wanneer het kan bijdragen tot versteviging van den communistische staat. Er zijn vele en zeer positieve aanwijzingen dat de Sovjet-Unie bezig is zich te ontwikkelen tot de sterkste militaire macht welke de wereld ooit gezien heeft. Krachenko schat het jaarlijksche Sovjet-productievermogen (alleen van de Oostelijke industriegebieden!) bij het einde van den oorlog op 30.0 vliegtuigen, 40.000 tanks en 120.000 stukken geschut en er zijn redenen te over

beurtwissen niet bijhouden; het enige vvat toen gedaan werd, was het benoemen van een Far Eastern Advisory Commission.

Op de Conferentie van Moskou, die tussen 16 en 25 December 1945 gehouden werd, namen de grote mogendheden eindelijk een beslissing inzake de bezetting van Japan, door het instellen van een Far Eastern Commission zetelend in Washington, en een Allied Council for Japan in Tokio. De eerstgenoemde kreeg tot taak „de politiek, de principes en de richtlijnen te formuleren volgens welke Japan zou hebben te voldoen aan de verplichtingen, die de overgave oplegde”. Iedere maatregel van den Supreme Commander zou op verzoek van enig commissielid kunnen worden besproken en eventueel kunnen worden "herzien bij stemming, en de deelnemende regeringen zouden ieder ander vraagstuk aan de beslissing van de commissie kunnen onderwerpen. Uitgezonderd werden slechts de vraagstukken van zuiver militaire aard en die betreffende grensveranderingen. Men kan dus zeggen, dat de Far Eastern Commission de leiding heeft voor wat de wetgeving betreft.

MacArthur's adviesraad

Daarnaast werd de Allied Council for Japan in het leven geroepen als een advies- liöhaam. Terwijl de Far Eastern Commission in Washington evenveel leden telt als er ondertekenaars zijn van de acte van overgave, zo'dat onder andere Nederland en Frankrijk daarin zijn vertegenwoordigd, bestaat de Allied Council for Japan te Tokio uit: de Supreme Commander of zijn vervanger als voorzitter en vertegenwoordiger van de Verenigde Staten, een lid voor Rusland, een lid voor China, en een vertegenwoordiger van het Britse Gemenebest. De Allied Council vergadert in het openbaar; in de practijk zendt MacArthur meestal zijn vervanger: eerst generaal

Marquat, thans George G. Atcheson Jr.

De Britten hadden destijds weinig interesse voor de occupatie van Japan en lieten het aan Australië over om een lid te benoemen; W. MacMahon Ball, een zeer kundig man, die evenwel de Australische belangen wel eens meer lijkt voor te staan dan die der andere delen van het Gemenebest. De Britten hebben nu een ambassadeur in Tokio, de Canadezen ook, maar dezen hebben geen toegang tot de Allied Council. Voor Rusland is generaal Derev- yanko de vertegenwoordiger en voor China generaal Chu.

Tot dusver is deze Allied Council geenszins een succes. De eerste vier adviezen, flie de Raad in openbare zitting uitbracht, te weten: een voorstel om het Japanse volk te waarschuwen, dat de verkiezingen van April 11)45 zouden worden beschouwd als hoeksteen voor de geschiktheid van Japan voor een democratisch bestuur; een verzoek om overlegging van de officiële documenten, die Japan tot op het moment had ingediend bij de Amerikaanse bezet- tingsautoriteiten; een verzoek om zeven dagen voor de uitvaardiging inzake te hebben van regelingen van den Supreme Commander; en het verzoek om overlegging van alle regelingen van de Japanse

regering, tien dagen voor haar uitvaardiging; — deze vier voorstellen werden alle doop MacArthur verworpen.

Latere vergaderingen werden besteed aan het overwegen van dé wenselijkheid om èen reglement van orde te maken, en over de' eventuele in houd van een dergelijk regle- . ment, terwijl belangrijke onderwerpen meestal niet spoedig kunnen worden afgehandeld omdat dé leden eerst voeling met hun regeringen willen houden. Het is duidelijk, dat het feit van de openbaarheid der zittingen mede een oorzaak is voor het gebrekkig functioneren van deze Raad: de,, leden moeten uitèrst voorzichtig zijn in hun uitingen, en meningsverschillen: worden door de pers en het publiek geaccentueerd en van politiek commentaar voorzien.

Soepel noch vlot

De Far Eastern Commission in Washington draagt al evenzeer weinig bij tot een soepel en vlot functioneren van het Supreme Command. »De gang van zaken is meestal deze: generaal MacArthur stipfelt de richtlijnen uit die hij voor zijn politiek in Japan gewent acht, zendt ze naar het Amerikaanse departement van iOorlog, dan gaan ze naar het departement van Buitenlandse Zaken, en vervolgens naar de Far- Eastern Commission, als" voorstellen van het Amerikaanse lid. De Commission kan er soms maanden over doen, voor z\$ haar goedkeuring hecht aan de voorstellen, want MacArthur ziet de zaken natuurlijk vooral van de gedachte uit wat goed is voor Japan, en in de Commission hebben de leden vooral de belangen van de landen, die zij vertegenwoordigen, op het oog. Zijn de richtlijnen eindelijk vastgesteld, dan gaan ze, weer via de Amerikaanse regering, naar MacArthur terug.

¹ Behalve met het gebrek aan overeenstemming in deze Commission, heeft, MacArthur te kampen met invloeden, die worden geoefend op zijn éigen regering, bij voorbeeld uit handels- en industrie- kringen, en met de onwil en de ongeschiktheid van sommige zijjaer eigen officieren en burger-ambtenaren in Japan.

De Amerikanen, die wij toch kennen als efficiënte zakenlieden, zijn er,; niet in geslaagd een administratief legerapparaat te scheppen zonder de blijkbaar in alle reuzenorganisaties opkomende en zich stevig nestelende bureaucratie,¹ de zogenaamde Red Tape — omdat dienststukken vroeger samengebonden werden met rode touwtjes

— en hu zijn er heel wat officieren in Japan, die geen verstand hebben van handel en die ook Japan niet kennen, maar niettemin belast zijn met werkzaamheden in verband met Japans handel. En'er zijn andere officieren , die wèl handelslieden zijn, maar hun eigen ideeën hebben over de hun opgedragen taak. Zij trachten de buitenlandse handel van Japan vast te houden en te blijven beheersen. Er is een Amerikaans gouvernementeel handelslichaam geschapen om de export van Japan naar Amerika te behandelen, en het schijnt uiterst moeilijk te zijn en veel tijd te kosten om export naar andere landen te verkrijgen. Amerikaanse belangen overwegen. En alles gaat uiterst langzaam. *

BUITENLANDSE PERS

MALAKKA

JOGJA QUIET DESPITE WAR

"The Singapore Free Press"

31 Juli

his is the capital of a country at war, but that fact doesn't seem to upset many of its people very much, cables Harris Jackson, A. P. correspondent. The girl across the street still practises her piano every morning. Most people are in bed by midnight, nor do they get up too early. The black-out has removed most of the lights from the street, but even before fighting started the extreme scarcity of cars made moving around at night difficult. Along the bank of the little stream that threads through the town, just in front of the building that houses the main government offices, women from the native kampongs go ahead with their working in primitive fashion. The streets and the native markets are crowded.

During an air raid the head of the Indonesian air force, himself a veteran of the prewar Dutch air force, leans over the fence in front of his headquarters to chat with a high-ranking Indonesian Army officer across the street. The same "air commodore" lent his ear during a recent air raid.

These people are well aware of the outside world, and anxious for its support. In addition to the expressions of their leaders, the sign "U. S. Correspondent" on my arm brings friendly smiles from many people I pass on the street. Many people speak English. All of them want to know if the United States is going to do anything to stop the war here. About the Presidential Palace—where Soekarno himself no longer lives—there is an air of easy informality. Guards, cabinet members and reporters stroll in and out. A correspondent can always get a meal.

Soekarno is grave when discussing the situation, but his Prime Minister, chubby-bespectacled Amir Sharifoedin talks knowingly with a fatalistic calm, walks about with a cheerful whistle and is ready with a wry, cynical quip to sum up events.

Government offices are bustling with activity, but there doesn't seem to be too much system. Communiqués are scheduled to be issued five times daily, at four hours intervals. Frequently they don't appear at all; just as frequently they are hours late. Adequate food.

Everywhere, except on the food front, one must make shift. The Dutch blockade has reduced stocks of manufactured articles to almost nothing.

The Indonesian Government is proud that it can furnish each cabinet member, at least with one automobile. Transport is a major problem. Clothes are very scarce and expensive. But there is plenty of food, the cooking is better than Batavia can offer, and the price is much less.

Smile though they do at an American, the very young soldiers with their unwieldy rifles are very earnest about their job. The young men who can speak English leave no doubt they are ready to fight as long as is necessary for their independence. Annals of shortages.

No criticism of the Government is heard; war seems to have effectively quieted all political quarrels.

The Indonesians seem to be very long on spirit, but obviously are very short on equipment, guns and ammunition. Their fields are fertile and more intensively cultivated than most in the far East. But according to reports from centres where the Dutch are making progress, the people are not hesitating to destroy their crops, to scorch their earth.

CAN THE WESTERN WORLD SAVE ITSELF AND ASIA

The Straits Times Singapore

July 14

Can the western world solve its own political and economic problems and can it help Asia, Africa, and South America to solve theirs? There is no escape from this challenge and the answer must be given within a few years.

Since 1918 the economy of the west has worked in such a way that its full productive capacity has been realized only in war. The problem of the peace is to find a constructive alternative to the totalwar economy of organized waste.

This alternative can be found, in the short run, in the economic restoration of the war-damaged countries, and, in the longer run, in the development of the under-developed countries.

If such policies are vigorously pursued it will be found that the needs of western civilization and those of Asia, Africa, and Latin America are in a large measure complementary.

If everything that western civilization stands for—human liberties disciplined by law and custom and in some degree by

education and religion—is of high significance. then the economic rehabilitation of Europe must be regarded as the first necessity.

Unless the peoples of western and northern Europe, including Great Britain, can so far reestablish their economies as to allow them at least to restore their prewar standards of living, the numerical strength of western civilization may fall to less than from 7 to 10 per cent of the world's population and its maintenance may prove too great a burden, i.e. the United States, Canada and in some

The adoption by the "have" countries—degree Australia and New Zealand—of policies designed to foster European economic recovery is the most obvious form of enlightened self-interest.

But at best the recovery of Europe is likely to be long and difficult, and will largely depend upon such export markets as the development of economically backward countries would provide.

The under-developed countries of the world include some 40 of the 60 independent nations, and most of the colonial areas. Their population is about 1,500,000,000 out of a world total, of 2,200,000,000....

This great mass of people suffers severely from poverty and the consequent malnutrition. The Food and Agriculture Organization's World Food Survey has shown that "the output of food a man is 10 times greater in the advanced than in the poorer countries."

If industrial products were included, the general productivity of a person in the poorer countries would probably be found to be less than one-tenth of that in the advanced countries.

It may be argued that these conditions have always existed and that there is no pressing need for the rest of the world to help the under-developed countries.

Neither argument now holds. The introduction of certain features of the life of advanced nations, such as sanitation and control of infectious disease, has reduced death-rates and thus destroyed the age-long balance of population.

Again during the past 20 years the development of the film and of broadcasting has gone far to give the whole world a common ideal standard of life.

To-day the poverty-stricken countries know, as never before, how the well-to-do ones live. This, of course, intensifies their discontent.

The position in Asia is of particular importance. The population of India grew between 1931 and 1941 at the rate of 1.4 per cent, per annum—an increase of 50,000,000 people in a decade. High as it was, this rate was exceeded in Java, the Philippines, Formosa, and Siam. There are no trustworthy figures for China.

At the present pace, the population of Asia will increase within 20 years by more than 400,000,000—roughly three times the population of the United States to-day.

There is no likelihood that the population difficulty in Asia can be appreciably

relieved by migration. The only possible policy is to enable the peoples of Asia to live within their own territory and to better their condition.

There is no doubt that this is practicable. It calls for combined efforts in the fields of food and agriculture, industry, transport, health, and education. The underdeveloped countries have an enormous need for goods of every description if they are to begin to rectify the contrasts between their poverty and the relative prosperity of other nations, and so accommodate their increasing populations.

The countries with highly developed economies, will urgently need just such markets. For the next two or three years the economic resources of the developed countries may be fully engaged in meeting the replacement needs of their own inhabitants, but when once these needs have been met, the only hope of continuing prosperity will be an expanding world economy.

As President Roosevelt realized early in 1943 when he issued invitations to the Hot Springs conference, food and agriculture are the essential starting-points. Peoples whose average food consumption is 2,250 calories or less have not sufficient energy to carry out developments, on a large scale.

Starting from these facts, the Preparatory Commission of the F.A.O., in the opening chapter of its report, called for an expansion of agricultural output to raise the standard of nutrition, but insisted that if consumption were to reach the new level of production, industrial expansion would be equally necessary.

The large capital sum required must be provided from outside, and the supply of materials and equipment would maintain employment in countries already industrialized.

In modern conditions policies giving effect to these principles would depend on cooperation between governments.

The growth of national consciousness in many of the under developed countries has brought with it a reluctance to be dependent on any one great nation for fear of economic domination.

The nations which signed the San Francisco Charter are equipping themselves with the necessary international machinery through the United Nations and the specialized agencies—the Food and Agriculture Organization, the International Labour Organization, the United Nations Economic, Scientific, and Cultural Organization, the International Bank, the Monetary Fund, the World Health Organization, and the forthcoming International Trade Organization.

In these bodies all the underdeveloped nations, advanced or underdeveloped, have a voice.

Hence advisory missions, technical assistance, and financial support, given internationally, would be free from the stigma of economic imperialism, even though one great nation might be a major contributor.

If the advanced countries are to respond to the challenge, finance will become a major factor.

The F.A.O. report emphasized the need for a firm foundation of domestic finance in the , under-developed countries. It was recognized; however, that many of . the poorer countries woould find it difficult to divert uch of; the natipnal income for the purpose of development.

The Commission advised that "before consideration is given to the establishment of any futher financial facilities, the existing institutions of the United Nations should be put to the test."

But it also considered the need for relative sjnall loans to enable countries, after they had received international advice, to engage experts, undertake surveys, demonstrate the effectiveness of

'ceitain aspects of the advice given, and in general, put themselves in a position offec- tively to approach the International, Bank for a development loan.

When the commission recommended that "the existing institutions (financial) of the United Nations should be put to the test," it might have added that the time for the test is hort.

If western civilization is to meet the challenge it must begin to do so in 1947, must intensify its efforts in 1948 and must be operating on a worldwide scale by 1949, or at the latest 1950.

The sums involved, however large, will be small in relations to the costs of war or of a constant state of preparedness for war.

ENGELAND

EGYPTE AND THE UNO

The Times

Londen, 15 Juli

It is difficult to take seriously the Egyptian plea to the Security Council that international peace is likely to be endangered by the continued currency of the Anglo-Egyptian treaty of 1936, upon which this country has taken its stand after the failure of iregotiations to produce a satisfactory substitute. Indeed there is reason to believe that the Egyptian Government itself is disposed to make ause of this plea only as a pretext foi* invoking the assistance of the Security Council to obtain "the unity of the Nile Valley." It was this claim, put forward in a shape so uncompromising that British acceptance would have deprived the Sudanese people of their inherent right of political self-determination, that finally caused the failure of the protacted negotiations for the revision of the 19 36 treaty. The British Government, although their conduct of the negotiations was far from ^impressive, had made a real effort to meet the Egyptian point view. The desirability of evacuating British troops from Egypt was not denied; a timetable was agreed upon which would have completed the proces by the end of 1949. Britain showed her determination to seek the friendship and cooperation of Egypt as an equal, and the terms of a pact of mutual assistance within the framework of tibe United Nations met the approval of both delegations. The ■. sovereignty of the Egyptian Crown over the Sudan was admitted as a term of a new Anglo- Egyptian partnership to expeditie the rapid attainment of self-government by the Sudanese people. Success indeed was afmost in sight, but at the last moment Britain paid the penalty for underestimating the strength and, crudity of Egyptian chauvinism towards the Sudan. The British Government, with their eyes upon pressing preoccupations in other parts of the world, had allowed the negotiations in Egypt to drag on inconclusively, while an able, and unscrupulous Opposition exploited the

delay by denouncing every rational approach by the Egyptian Government to a new Anglo-Egyptian compact over the Sudan as a "betrayal of the nation." In the event.^as the failure of the. Bevin-Sidky demarche showed the entire problem of the Sudan had become so bedevilled by violent controversy that tho agreement /was. possible unless Britain had been willing to sacrifice her obligations to the Sudanese people in order to purchase Egyptian acquiescence.

It is clear that many people in Egypt, as in Britain, regret the failure of the two countries to adjust their differences amicably as between old friends without employing the some-what precarious expedient of resort to the United Nations. ■Having decided upon her course, Egypt is obliged to make the best of a very doubtful case by the familiar process of abusing the other side. Britain wil not hesitate to set forth her own point of view of the benefist which have accrued both to Egypt and to the Sudan from her long connexion with them; and she will be well advised to explain that her present reliance upon the 1936 treaty does not argue any conviction of its suitability to existing conditions, but proceeds solely from the refusal of Egypte to accept- any ^revised instrument, no matter how' liberal and generous in its terms, which does not sanction Egyptian ambitions to dominate the Sudan. The United Nations, founded as it is upon the sanctity of international! engagements, is unlikely to countenance! any uniteral denunciation of the agree* ments with Britain upon which Egypt has from time to time freely entered, but may well recommend their revision. To this Britain will not object. She has already shown herself willing to undertake it. But a ruling upon the Sudan, preferably after an inquiry on the spot, is essential, if only because the opposition between the present British and Egyptian outlooks' depends not upon expediency but upon principle.

A 70-DAY INTERROGATION IN MOSCOW PRISON

The Daily Telegraph

Donden, 23 Juni

By ZBIGNIEW STYPULKOWSKI

M. Stypulkowski, lawyer and scholar and leader of the Christian Democrat party in Poland, was one of the 16 leaders of the war-time resistance movement, who were arrested by the Russians and tried in Moscow in 1945. He escaped from Poland after, serving his sentence.

Reading the reports of some of the more notorious political trials instigated or staged by Soviet authorities, the Western public asks how it is possible that prominent men who had frequently braved death for their ideals could have brought themselves to confess to crimes utterly inconsistent with everything they had fought for.

So far as I know I am the only defendant in a Moscow trial who is free to speak; and to throw some light on this subject.

In such political trials a Soviet judge, i.e., the prisoner's interrogator, is complete master of his victim's life or death. Usually he is a senior officer of the political police. He decides everything concerning the prisoner, the hours of his sleep, his food, and even whether he should take medicine.

He also knows every detail of the prisoner's behaviour while alone in his cell; whether he prays, or walks to and fro, or dozes off during the brief intervals between questionings.

My interrogation lasted for over 70 days, and I was cross-examined 141 times. These examinations took place every night and almost every day. The shortest stretch lasted, without respite, three hours, the longest 15 hours.

During the first 30 to 50 questionings the actual charge is never formally brought up. It is only casually mentioned, if at all. During this stage, the judge tries to achieve three aims:

First, to acquire knowledge of the prisoner's private life, his family relationships, his character, his willpower, his intelligence, his ambitions and his weaknesses.

Secondly, to unbalance his mental stability by means of rapid and unexpected changes of approach — from cheerfulness and optimism to the blackest horoscope of the victim's future;

Thirdly, to break down the prisoner's natural instinct of self-preservation.

The first time I was summoned to him, the judge greeted me in a very friendly manner and at the end of our conversation asked a few questions about my family. I said nothing as to the whereabouts of my family.

Some of my colleagues were not so prudent, and, influenced by the atmosphere of friendliness, divulged, the latest addresses of their families.

A few days later, when they entered their judge's office, they saw on his table some of their own, or their wives', personal belongings, such as favourite books or photographs, — evidence that their families had been visited by the Soviet police;

No reference was made to them, for their mere presence was enough to affect the prisoner's morale. His confused mind became an easy prey to anxiety for his dear ones. He was bound to think that his testimony would help to save them.

Again, the prisoner is ordered to talk, talk incessantly. When, having run out of ideas, I asked what I should talk about, I received invariably the same answer: "You know best what you have done in the past." One day the judge would say: "Let us get this tedious questioning over. You know very well your country needs you; you must be free." Another day: "You dirty British spy. We know everything; your lies won't help you. You will rot in our concentration camps, or you will hang, if you count on Anglo-Saxon help."

By the alternating harsh and friendly treatment his mental balance is impaired and he becomes incapable of clear reasoning and objective judgment. All the time the judge conveys to him that his most important duty is to get out of prison. Freedom at any cost, at any price. With this idea the judge gradually by systematic suggestion poisons his victim's mind.

Several weeks elapse in this way. They are necessary for other mechanical means of pressure employed by the judge to take effect. These are light, hunger, cold, the atmosphere of fear and lack of sleep.

A powerful electric bulb is so placed in the cell that its piercing, unshaded beams fall on the prisoner's face day and night. The warder keeps watch through a slit in the door and intervenes whenever the prisoner tries to cover his eyes.

I received two slices of bread and a large pot of hot water for breakfast; water with a few cabbage leaves, sometimes with fish bones, for lunch; and for supper another pot of hot water with two spoonfuls of barley.

These wholly insufficient meals were served in style by a cook clad in a freshly laundered white overall, enhancing the torture of hunger almost beyond endurance.

Starved, exhausted by lack of sleep, I constantly shook all over, and the cold of the cell was unbearable, I attempted to cover my arms with my only blanket my gaoler would at once come in, whispering: "This is forbidden, you must keep your hands on top of your blanket." As a result they were always painfully stiff and cold.

The most effective of the judge's mechanical means of pressure, however, is depriving the prisoner of sleep. One is always, cross-examined during the hours officially allotted to rest. When the prisoner is re-truned to his cell it is at a time at which the prison rules forbid him to sleep....

These psychological and physical softening-up processes to which the prisoner is subjected during the first 40 or so examinations eventually plunge him into a state of semi-consciousness. He still retains his name and some of his former characteristics, but he has become a different man.

His eyes, with pupils dilated, have acquired a wild expression, his legs are swollen, his body shakes. He has lost his will-power and self-control, but retains an animal yearning for life at any cost.

He is no longer capable of appraising the situation and his own role in it; he is ready to believe anything the judge suggests to him; and above all, he becomes convinced that his most important task is to regain freedom.

What is even more important, he does not realise that he is no longer what he was and he relies on his power of discernment, on his ability to reason—the attributes he has by then completely lost.

In fact, he has ceased to be a human being and has become a biological apparatus. But he still shows signs of resistance, and the judge's frontal attack is deferred until his mind is more thoroughly confused and his body more exhausted.

When, finally, one night the judge notices that the prisoner's exhaustion is reaching its limit, he opens up his attack: bluntly he states the alternatives—freedom and work with and for Russia in the prisoner's country, or a slow death in Soviet concentration camps.

The human automaton snatches at the opportunity given him. He is convinced that his persecutor knows everything, that, in fact, he knows more than the prisoner himself. He begins to talk as the judge dictates and, in his semi-conscious state, without realising it.

He talks of real facts and of those he imagines; he relates every rumour, heard and long forgotten, presenting it as fact.

He invents fantastic tales, often repeating things which the judge had introduced into his sick imagination during the endless cross-examinations.

Once the victim starts talking, the investigating officer does not let him stop. It goes on day and night, until every bit of necessary evidence is squeezed out of him. Every important sentence of the confession must then be signed by the prisoner and this compromises him to such an extent that he dares not deny it later at the trial.....

The Daily Telegraph

London, 15 July

DANGER IN GREECE

Latest reports from Greece indicate that the sinister irruption of foreigners over the Albanian border in aid of the guerrillas has been temporarily repelled. There can be no doubt, however, that this move was intended to be part and parcel of a large-scale attack comprising both a guerrilla, offensive and Fifth Column outbreaks in the larger towns. The Greek Governments appear to have been warned of the plan, and by a concentration of their all too meagre forces at danger spots near the frontiers and by arresting some 6,000 potential trouble makers in Athens and elsewhere, they seem to have rendered this latest phase of a continuing conspiracy abortive.

It cannot, unhappily, be considered that a flare-up of trouble at this juncture is a mere coincidence. Greece is a barometer of the state of relations between East and West. With the exception of Turkey, she is the only country of Eastern Europe outside the Russian orbit. Trouble in Greece could be stopped by a liff of the Russian finger. The trouble is fomented by Greece's neighbours, Russia's satellites. The culpability of Bulgaria, Jugoslavia and Albania was established by the recent report of the United Nations' Balkans Commission to the satisfaction of eight out of ten members—the other two being the Russian and Polish members; and a week ago the Security Council decided that a permanent Border Commission should be appointed. Russia did not veto this decision but only because she thought it possible to reduce the Commission to impotence by obstruction, just as the attempts of the existing sub-Commission of the United Nations to investigate incidents have already too often been frustrated.

The result is that all peace and recovery in Greece has been rendered impossible. Moreover, when the Western democracies are trying to strengthen the genuinely elected Greek Government, and Greece's Russian-controlled neighbours are trying to weaken and subvert it, the situation becomes dangerous to far more than Greece herself. Civil war in these conditions is more than an ugly thing—it is an infectious thing; and a very heavy responsibility rests on those who are so wantonly fomenting it